

Sen Yaşayacak Mısın?

-- [Selim Yörük](#)

Siyah Boşluk

I

Çıplak vücudu ile yarı baygın yatıyordu yatakta kadın. Az önce, azgın çığlıklar atıyor, otelin duvarlarını çın çın inletiyordu oysa.

Alper, boylu boyunca süzdü kadını. Garipsiyordu birçok şeyi. Yatağın örtüsünün çıplak vücudu örtemeyişini, kasıklarından yukarı doğru çıkan tüy denemeyecek kadar güçlü kılları, yatağın bir ucundan sarkmış halsiz kolu... En çok da kesik sağ memesinin altı, kaburgaları.

Elini uzattı. Parmaklarını usulca gezdirdi kadının üzerinde. Dokunurken hissettiği sertliğe ve gerilmişliğe şaşırды. Sanki doğrudan kemiklerine dokunuyordu kadının.

Televizyon kareleri geldi gözünün önüne. Açlıktan derileri bedenine yapışmış kahverengi insanlar ve "*Yardım et*" diye haykıran sessiz bakışları.

Az önce bu hastalıklı kadının üzerinde gidip gelirken, bütün hırsını alırcasına kasıklarını kasıklarına vururken, dünyanın öteki

ucunda pıt pıt ölen bu kahverengi insanların, günlerdir hiçbir şey girmemiş midelerini görmüş ve anında o hiç kurtulamadığı siyah boşluk duygusu kaplamıştı içini yine.

Kadına dokundukça, onu uzun uzun inceledikçe kendi içine bakar gibi oldu Alper. Pişmanlıkları, nefreti ve acımasız ruhu.

Kolunu kaldırdı kadın aniden. Bir şey ister gibi Alper'e uzattı.

Önce irkildi Alper. Uzun süredir en küçük detaylarına kadar incelediği bu varlığın aniden kıpırdayıvermesi onu hazırlıksız yakalamıştı.

Sigarasının dumanını pencereden dışarı üfledi yavaşça, külünü de halıya düşürdü umursamadan. Kadının kolu hala Alper'e uzanmış bekliyordu.

Kadın - E hadi... Gel yanıma. Sarıl.

Alper, odanın ve pencerenin dışındaydı. Çok uzaktaki bir yerlere bakmaya çalışıyordu sanki. Çağırıldığını duymadığına inanmasını istiyordu kadının. Hiç ses çıkarmadı.

Uzun süre sonra ilk kez gözlerini açtı kadın. Elinin tersiyle ağzını, kolunun ortasıyla da alnını sildi. Pencerenin açık olması onda hem memnuniyet hem de utanç hissi doğuruyordu. Halen terden ıslak olan bedenini ara ara sarmalayan serinlik ferahlatırken, rüzgarın hınzır bir çocuk gibi perdeyi çok yukarılara kaldırıp, odanın içindeki üryan insanları başka evlerden görünür hale getirmesi tüylerini dikleştiriyordu her seferinde.

Doğruldu kadın. Örtüyü memesinin üzerine çekti. Başını Alper'e yasladı. Elini adamın sırtında gezdiriyordu. Teşekkür edercesine okşuyordu onu.

Kadın - Şu terliği perdenin ucuna koysana. Kalkıp duruyor.

Alper, anlayamamış bir şekilde baktı suratına. Kadının seviştikten sonra ilk düşündüğü şeyin "*terlik*" ve "*perde*" olmasına alışamadı.

Bu kadının beyninin bomboş olduğuna kanaat getirdi. Bomboş. Hiçbir şey düşünmüyordu terlik ve perdeden başka şu an. İmrendi ona. Sigarasından uzun bir firt çekti bu kez.

Oysa, diğer insanların da kendisine benzediğini, aynı şeyleri düşündüğünü zannedirdi hep Alper. Bu küf kokan otel odasında

saatlerdir yaptıkları ve devam ettikleri şeyin "ayıp" olduğunu düşünecek tüm tanıdıklarını getirdi aklına o an. Ölmüş dedesi, annesi, komşusu deli Nazmiye... Neredeyse herkes.

Tekrar baktı kadının suratına. Aptal bir gülümseme gördü. Şu komidinin üzerindeki uyduruk gece lambasını alıp kadının kafasında parçalamak geçti o an içinden.

Bu biriktirdiği sinir sadece bu kadıncağıza değildi. Ona baktıkça gördüğü kendisine de girişmek istiyordu tekme tokat.

Kadın - Aşındırdın beni hayvan! dedi ve sarıldı.

Sayılmaya çok müsait olan kaburgalarına kaydı gözü Alper'in hemen. Sevgiyle daha sıkı sarıldıkça kadın, kaburgalarındaki çıkıntılar iğnelere dönüşüyordu sanki. Tiksindi Alper.

Küfür edercesine ayağa kalktı ve gitti birden. Alper, bu kadını umursamadığını daha fazla nasıl anlatabilirdi ki.

Kadın, ağzının kenarından yanaklarına yayılan o gülümsemesini dondurmuştu sanki. Alper'in arkasından huzurlu bakışlarını saldı ve serin çarşafı üzerine uzandı.

Klozetin kapağını açtı. Bir eliyle kalçasından destek alarak, ayakta işemeye başladı Alper. Bahçeyi sulayan yaşlı bahçıvanlar gibi, inadına sallıyordu. Sarı sular sıçradı banyonun dört bir yanına. İnadına suluyordu etrafı.

Onlar çıktıktan sonra banyoyu temizlemek zorunda olan adamı hayal etti. Bıyıklı. Kel olduğundan da emindi. En azından tepesi seyrekleşmiştir diye düşündü. Yalandan giydiği kıyırık üniformasının içinden beyaz kolsuz atleti ve kıvrıklaşmaktan yorulmuş göğüs kılıkları görünüyordu.

- *Ananı sikeyim orrospu çocuğu! Yarrak var içine denkgetiremiyorsun di mi?* dediğini duydu sanki kel adamın.

Hoşuna gitti adamın küfretmesi. Küfrün hedefinin kendisi olması da ayrı bir haz verdi Alper'e. Hedef kendisiydi ama hiç kimse bu konuda bir şey yapamazdı. Ne yani... Arayıp, ona mı sildireceklerdi ki?

- *Alo, Alper bey? Dün gece otelimizin tuvaletinde yerlere işemişiniz. On dakika içinde buraya geliniz lütfen. Yaptığınız hayvanlığı temizler misiniz? Gelirken Vileda da al gel, it oğlu it!*

Kendi kendine eğlendi Alper bir süre daha. Son olarak, sidiğiyle yerdeki kilimin üzerine adını yazmaya çalıştı ama yetiremedi.

II

Telefon tellerini sımsıkı saran ayak parmalarının hiç yorulmuyor olmasını garipsiyordu kuş. Ama bu hoşuna da gidiyordu. Böylece saatlerce izleyebiliyordu sokağı.

Bu sokağı çok seviyordu kuş. Upuzun, dümdüz ve en güzeli de aşağıya doğru inen bir sokaktı. İlerilere doğru alçalarak daralıyordu ve sonra ufukta birleşiyordu.

Sokağın artık seçilemez olduğu o noktayla öpüşen deniz ve denizin hemen üstünde biraz daha açık mavi bir gökyüzü. Hiç bulut yokken deniz şortlarının üstündeki, mavinin farklı tonlarındaki paralel şeritlere benziyordu o sokağın bitişi.

Ceketini omzunun üstünde işaret parmağıyla tutarak kuşun altından geçti Alper. Yakışıklı olduğunu bilir gibi tutuyordu ceketini. Yanından geçen kadınların ona baktığını da biliyordu. Gözlerini görmüyordu onların. Çünkü onlara bakmıyordu. Ama kendisini süzdüklerinden emindi.

Mıknatıs olduğunu düşündü. Kuşun olduğu yerden bakıyor olsak sokağa, tüm kadınların ona doğru yöneldiğini, çekimine kapıldıklarını görebilirdik. En azından Alper'in beynindeki sokağın resmi buydu.

Telefonu çaldı. Bekledi. Arayanın yeterince ısrarlı olup olmadığını ölçüyordu kendince. İsrarlıydı arayan. Elini cebine attı isteksiz. Ekranında "*Kesik Memeli 5*" yazıyordu.

- *Nerdesin sen?* dedi kadın hırçınca.

Cevap vermedi Alper. Bunu hep yapıyordu. Karşısındakini çıldırtana kadar cevap vermeme, konuşmama oyununu ondan daha iyi oynayabilen başka birini tanımıyordu. Alper'in övündüğü anlamsız şeylerden biri daha.

Kadın - *Bana bir daha orospu muamelesi yaparsan seni gebertirim!*

Memesi eksik ve hastalıklı bir kadının kendisini tehdit etmesi hiç de umurunda olmadı Alper'in. Kapadı telefonu.

Kadın, otel odasında etrafına bakındı. Ne yapması gerektiği oralarda bir yerlerde yazılıydı ve sanki o talimatları arıyordu. Eliyle şakaklarını ovarak sırt üstü attı kendini yatağa.

III

Ayaklarını uzattı. Masanın üzerindeki kahve fincanı çalkalandı. Hafta içi, öğleden sonra televizyonda hiçbir şey yoktu. Yine de boş bakışlarla ekranı izliyordu Alper.

Zamanın değersizliğini düşündü. Koşuşan, bir şeylere yetişmeye çalışan insanlarla doluydu şehir. Kollarını bıraktı kanepenin üzerine, aheste. Tavanı izledi bir süre.

Televizyonun sesini kıstı, kapatmadı. Müzik çalara doğru yöneldi. CD'ler arasından bir tanesini seçti. Enstrumantal bir şeyler taktı. Sözlü olanlarına dayanamıyordu.

Evin içinde yürürken, duvarlara çarpıp yankılanan müzik onu sanki havaya kaldırıyor, adım atmıyor gibiydi.

Lavabonun üzerindeki dolabı açtı. Dolaptaki onlarca sabundan bir tanesini aldı ve paketinden çıkardı. Sabunu dudaklarına sürdü. Islak elini zımpara yapıp, sildi tüm öpücükleri. Aynısını koltukaltına da yaptı.

Parmaklarını kulaklarının arkasında gezdirdi. Kokladı parmaklarını.

Derince içine çekti.

Dolabı tekrar açtı. Üst raftaki cam şişelere uzandı. Onlarca cam parfüm şişesi. Harf ve rakamlardan oluşan etiketler vardı üzerlerinde.

Birini aldı. Gömleğinin yakası arasından göğsüne, koltukaltına sıktı. Sonra da parmak ucuyla kulaklarının arkasına sürdü. Etiketlin üzerine günün tarihini yazdı.

IV

İrem, sırada bekleyenlerin arasından iyi giyimli erkekleri seçmiş, kaçak bakışlar atıyordu, kahvesini yudumlarırken. İnsanların sıradan bir kahve için sıraya girmeleri ne garip diye düşündü.

Dünyanın öbür ucundaki kıtadan gelene kadar on kere bayatlayan bu kahveler, kaplarının üzerine isimler yazılınca kıymete biniyordu.

Böyle düşünse de, içinde bir yerlerde başka şeyler dönüyordu İrem'in. Kendi listesini kontrol ediyordu iyi giyimli erkekler kahvelerini seçerken. Kahvenin adını doğru söyleyemeyen ya da hiç sevemediği bir kahvenin siparişini verenler eleniyordu. Pek tabii, ellerini yanındaki aşiftenin ince beline atmış bekleyenler ilk silinenlerdendi.

Alper'i g6rdü. Sıranın en sonunda yerini almıştı. Önce korktu İrem. Yanına gidip selam mı vermeliydi? "Hşş" deyip el sallasa? Ya da hiç görmemiş gibi yapıp onun görmesini mi beklese?

Alper, İrem'i çoktan görmüştü, farketmemeye çalışıyordu. İrem ise zaten karar vermeye çalışana kadar ilk iki seçeneği zaman aşımına uğrayıvermişti. Mecburen görmemiş gibi yapacaktı.

Aklında kahve falan yok şu an Alper'in. Yaşadıkları gözlerinin önünden akıyor yine. Hep aynı sahne; Konser. Sevdiğinin dudakları dudaklarında. En sevdikleri grup sahnede. En sevdiği parçanın karşı koyulamaz ritmleri. Bir yandan ayağıyla tempo tutuyor. Diğer yandan sevdiğine daha sıkı sarılıyor. Dudakları hiç ayrılamayacak kadar bir oluyor.

Kahvesini aldı Alper. Gözleri dosdoğru sokakta, kapıya doğru yaklaştı. Elinde bir süpürge olsun istedi. Beyninde dönüp duran o sahneyi süpürüp, görüşünü temizlemeliydi.

Gidiyor, çıkıyordu Alper. İrem dayanamayacaktı. Belli ki Alper görmemişti onu. İşe yaramamıştı taktiği. Zaten o taktiği istemeden seçtiğini söylüyordu kendisine. Çocuk gidiyor. İrem hala neleri düşünüyorsun?

Birden kalktı. Alper'e doğru yöneldi. O sırada, elinin boş olduğunu farketti. Dönüp kahvesini aldı. Eli boşken daha bir telaşlanıyordu. Kahve onu uzun sessizliklerden ve saçma şeyler söylemekten kurtarıyordu.

Adeta Alper'in önüne atladı. Kaçamayacağını anladı Alper. O süpürge gerçek olsa bile kurtulamazdı şu an. Yüzleşecekti.

İrem - Çok güzel kokuyorsun

Kahveye rağmen saçmaladı. Normal koşullarda "Aaa naber" gibi yumuşak başlaması gereken sohbet, çok garip bir yere zıplayıvermişti.

Bilinmeyen bir yerlerden gelen ve her ikisine birden okkalı bir tokat şaplatıp kaçan bir gerçekliğin içine düşmüşlerdi sanki.

İrem'in sidik torbası dolmaya başladı. Hep böyle zamanlarda çışı gelirdi. En münasebetsiz zamanlarda.

Kahvesinden bir yudum aldı İrem. Kabı ağzından indirmeyi unuttu. Adeta kabın arkasında yüzünü gizliyordu.

Bir süre daha sessizlik bozulmadı. Alper, ne yapacağını bilemez şekilde kapıya doğru hareketlendi önce. Sonra durdu. Öylece gidemezdi.

Gerilimi azaltmak gerekiyordu ama her ikisi de sanki kaskatı kesilmişlerdi. Öylece birbirlerine bakıyorlardı.

İrem - Bayadır gözük müyorsun...

İrem, saklandığı kahvenin arkasından usulca fısıldadı. Zıpladığı yerden geri dönmek istedi çaresizce.

Alper - Az önce sıktım

Sohbetin ikinci cümlesini aynı anda kurmaları gerçekten şansızlıktı. Şu an tam olarak sohbetin neresinde olduklarını bilmiyorlardı. Parfüm ile mi gitmeliydi yoksa Alper'in uzun zamandır gözükmemesi üzerine mi devam etmeliydi?

İrem'in kahveyi ağzından bir türlü indirmemesi Alper'i de iyice germişti. Görmeyeli iyice şapşallamış bu kız diye düşündü.

Alper - Ya, evet. Aslında hep buralardayım ama...

Alper, bir aralık bulup, normalleştirme atağını yaptı.

İrem - Demek ki denkgelmedik pek. Eee... Nasılsın bakalım?

Alper - İyi ya, noolsun işte. Lab'a gidiyordum ben de.

İrem - *Lab'a mı? Napıyosun ki orda?*

Neyse ki, sohbet rayına oturuyordu sonunda.

V

Ayrıldılar. Sırtları birbirine bakıyor şu an. Biri aşağı, diğeri yukarı gidiyor sokakta. Enselerinde gözleri olsa, uzun uzun bakıştırlardı sokak bitene kadar. Hiçbirinde dönüp bakma cesareti yok ki.

Karşılaşmalarının ardından, her ikisinde de bir sürü şey canlandı.

İrem, Alper'le sevişmelerini aklından çıkaramıyordu. Sokakta attığı her adımda, o gel-git ritmini hissediyordu adeta.

Belki de bu karşılaşma, eskide kalmış, unutulmuş, bir kez bile olsun üzerine durulmamış, adeta yaşanmamış hale gelmiş ilişkilerini tazeleme şansı mıydı?

İrem'in evrene gönderdiği tüm o iyi dilekler sonunda bir işe mi yarıyordu? Tozlanmış rafta duran [The Secret](#)'ı tekrar karıştırma isteğiyle doldu. Bu sevinçle kıkırdayınca azıcık çiş kaçırdı. Bacaklarını

birbirine yapıştırarak yürümeye devam etti.

Alper bambaşka diyarlardaydı. Aslında hep aynı diyarlarda geziyordu zaten. O en mutlu olduğu günler. O en sevdiği kız. O sahne...

Bazen, İrem gibi tetikleyen şeylerle iyice depreşiyordu.

Uzun zamandır kaçıyor Alper depreştirenlerden. Kaşındıkça kanıyor çünkü yarası. Ne zaman kalbi beynini hazırlıksız yakalasa, hücum ediyor. Onu çökertene kadar çalışıyor.

Bazen soruyor kendine; O en mutlu olduğu günleri yaşarken, yokluğunun bu kadar büyük bir harp çıkartacağını bilse, yine de o kadar sevinir miydi mutluluğuna?

Velhasıl, aslında İrem'in bir tek önemi var Alper için. O da, Feyza'nın en yakın arkadaşı olması.

VI

Kokladı havayı. İlaç kokusunu seviyordu. Köprü altında, torbalar içindeki tinerleri, kendilerinden geçmiş şekilde içine çeken, yüzü kirli çocuklar gibi sömürdü laboratuvarın havasını.

- Senin de işin iş ha! Sürünüyo kokuları, gez babam gez.

İsteksiz isteksiz doldurmaya çabaladığı formu dizinin üzerine koyup, tersler gibi baktı hademenin suratına Alper.

- Ne baktın la öyle. Yalan mı? Bizim götümüz çıksın burda para kazanalım diye. Sen parfümü sık, sonra gel iki yazı çizi yap. Oh ne ala memleket.

Tekrar forma döndü Alper. Hademe etrafına bakındı önce, sonra omzundan dürttü Alper'i.

Hademe - Hşş, o değil de. Sen bana iki üç şişe parfüm versene. Kariya gitcem.

Alper - Bir de değil?

Hedeme - He. Noolur anuna godumun versen. Götüne mi sokucan öbür şişeleri. Naapcan!?

Beyaz önlüğü ve cebindeki kalemiyle gelen genç adamı gören hademe, yaklaşık on dakikadır paspasladığı Alper'in önünü daha hızlı kazımaya başladı.

VII

Arkasından yürürken, bu beyaz önlüklü adamların çabasını anlamaya çalıştı. Gece gündüz kadınlar için uğraşıyorlardı. Güzel koksunlar. Ama neden? Nedir bu kadınların kokuyla derdi?

Mesela kadın, üzerine sinmiş olan o kokunun, onun bedenine ait olmadığını bilmediğimizi mi düşünüyor acaba? Bir insan derisinin bu derece yoğun çiçek kokacağına inandırabileğini mi düşünüyor parfümü boca ederken?

Eğer bir insan yoğun bir koku yayıyorsa, bu ancak pis bir kokudur. Bok, ter, kusmuk, osuruk...

Bu adamlar yıllarca okuyor, tuğla kalınlığında kitapları bitiriyorlar. Kimyager çıkıyorlar, ellerinde diploma. Ne için? Güzel olmayan kart kadınları daha çekiciymiş gibi göstermek?

Ah bu kadınlar... Hemcinsleri de dahil, evrendeki tüm canlılarla yarıştalar. Bir burun farkı arıyorlar. Parfümü de öyle bir şey zannediyorlar.

Keza o boyalar, yüzlerine sürdükleri.

Koridor bitti. Bir koli uzattılar Alper'e. İçi parfüm şişesi dolu. Şöyle bir baktı kutunun içine. Zor bela doldurduğu formu iade etti.

Deminden beri kadınlara giydirirken, kollarında bir koli parfümle yürüyor olduğu gerçeği çarptı suratına.

O uzun koridordaki kapılardan birinin önünde durdu. Etrafına baktı. Kimse yoktu. Koliyi kapının önüne bıraktı. Elini kapı koluna attı. Kilitliydi.

Planları bozulmuş İngiliz ajanları gibi hissetti. Koliyi almak için eğildi. Vazgeçmiş gibiydi. İşte tam o sırada şeytanına yenik düştü.

Gerildi ve yüklendi kapıya omzuyla.

Öyle bir ses çıktı ki, herkesin iki saniye içinde başına üşüşeceğini ve onu hemen bahçede, uluorta yağlı kazığa oturtacaklarını düşündü. Gözlerini kapadı ve kıcını tuttu.

Öyle olmadı.

Burası bir laboratuvarı. Çalışanlar patlayan, çatlayan tüplere alışkındılar. Aldırmıyorlardı.

Alper az sonra gözlerini açtı. Etrafına bakındı. Yağlı kazık sonraki suçlarına kalmıştı.

Yeni bir cesaretle tekrar yüklendi kapıya. Bu kez kilit kırıldı ve kapı ardına kadar açıldı.

Hemen daldı odaya. Hangi dolabı açacağını, hangi klasöre bakacağını adı gibi biliyordu. Bir liste. Buldu, kıvırdı cebine attı.

- *Lan James Bond!* Bu çılgınlıkla yankılandı tüm koridor.

Çılgılığı duyar duymaz eli ayağı titremeye başladı Alper'in. Elleri ve elinde titreyen kağıda baktı. Yakalanması hiç hoş olmazdı. Odanın içinde dört dönmeye başladı. İki-üç tür attı korkudan. Bir türlü gizlenecek bir yer bulamadı.

Saniyeler yavaşlamıştı sanki. Alnından doğan ter damlacıklarını bile hissediyordu şu an. Birbiri ardına, burnunun üstünden kayıp, koştuğu zemine damlayıp, sıçıyorlardı.

Çömeldi.

Odanın bir köşesinde, ormanı yanmış köylü gibi çaresiz, olacağına bıraktı. Pala bıyıklı, yarı çıplak ve öküz gibi bir adamın kazığı özenle yağladığı gözünün önüne geldi.

Adımlar yaklaştı ve durdu. Alper gözlerini kapadı.

- Bu naapıyo böyle ya...

Hademe. Elinde kovası, omzunda bezi, kulak arkası sigarası, Alper'e baktı, anlamsız. Alper, ellerini birbirine kavuşturmuş, gözlerini sımsıkı kapamış... Birden açtı gözlerini hademenin sesini duyunca.

Alper - Hay allahım yarabbim... Sen miydin o.

Hedeme - La olum, sen ne esrarcengiz adamsın ya... Sıçacak gibi oturmuş orta yere, şuna bak yaa... Naapıyon sen, naapıyon!?

Üstünü başını silkeleyerek ayağa kalktı Alper. Hademenin omzundan iterek çıktı dışarı.

Hademe önce odaya baktı, sonra da sinsice kolisini alıp, çıkışa doğru giden Alper'e.

Hademe - Hşş... Gel buraya gel. Bak bi!

Duymazlıktan geldi Alper.

Hademe - *Anaa. Müdürüm mü o şurdaki? Müdürüm, burda bi' arkadaş var. O arkadaş...*

Alelacele döndü Alper telaşla.

Alper - *Dur be!*

Hademe - *Gel buraya yavaşak gel dedi, sırtarak.*

Alper yaklaştı, isteksiz.

Hademe - *Liste mi o yine? Yenisini mi aldın, naaptın?*

Alper - *Sana ne be!*

Hademe - *He tabi. Bana ne de, çok öte beri karıştırıyosun ama ya. O nasıl olacak? Kilidi de kırmışın... Bak geçen sefer söz verdindi. Ben de sikecem bi' tanesini karışmam!*

Alper - *Oha! Ayı!*

Hademe - *Lan şerefsiz! Ben miyim ayı? Çatır çatır sikiyosun hasta karıları... Konuşturma beni şimdi.*

VIII

Ruhu zayıf insanlar hep yenilmeye mahkumdu. Düşündüğü buydu Alper'in.

Çenesini köprünün korkuluklarına dayamış, kollarını salmış iki yanına. Karşı kıyıda binaların, ağaçların, sokakların arasında dolaşan insanlara bakıyor.

Küçücük gözüküyorlardı. Küçüktü insanlar. Kendileri de, ruhları da. Ezilmeye öyle bir müsait ki...

Evet, bu ruhu zayıf insanlar yenilmeye mahkumdu. Yenilen olunca, bir de ister istemez "*yenen*" olurdu.

Roller hiç değişmez, insanlar değişirdi. İnsanlar bu iki rolden birini seçip dururlardı. Tüm hayatları boyunca...

Kamyon arkasına yazılan, üç-beş harfi düşmüş yaralı-babayiğit sözler gibiydi hayat.

Alper de basit bir insandı. En basitinden. Başkalarının zayıflıklarını, kendi zaferine dönüştürmede usta olmuş, şerefsiz biriydi o.

Hayır. Telaşlanmanıza gerek yok. Hakaretlerinizden gocunmazdı. Öyle olduğunu herkesten daha iyi biliyordu zaten. Kazandığı bu kolay zaferlerin hemen ardından kendine küfretmeyi çok seviyordu hatta.

İki yıl önce, bir kez daha kaybetmeyeceğine dair söz vermişti kendisine. Bugün, elinde bir liste var. Kaybetmeyeceğinden emin olduğu kadınların isimleri, telefon numaraları ve adresleri... Şimdi hep yeniyor.

IX

Zor bela iniyordu genç kadın kapısının önündeki üç-beş basamak merdivenden.

Yazın kavurucu sıcağında, kafasında bere ile dolaşan, yanaklarında kanın o al tonları yerine beyaz lekeler taşıyan, kaşları dökülmüş birini gördüğünüzde ne hissedersiniz? Alper, sinsi bir haz duyuyor.

Avının en korunaksız halini bekleyen bir yırtıcı gibi, sokağın öteki köşesinden bakıyor Alper bu kadına.

Alper'in gözünde bu kadın, listedeki diğer isimlerden, daha doğrusu seçeneklerden biri sadece. Daha fazlası değil.

İçindeki küçük hafiye, onu aynen bu şekilde ev ev, seçenek seçenek, hastalık hastalık ve beden beden dolaştırıyor.

Kadın, evinin önündeki sokakta yürümeye başlıyor. Orta yaşını henüz aşmış bu kadının böylesine zorlanması öyle garip ki. Ayakları tonlarca ağırlıkta sanki.

Elindeki boş poşet, bu halde nereye gittiğinden çok, yapayalnız olduğunu düşünüyor. Yok mu hiçbiri? Yok mu, o poşedi onun yerine doldurup geri getirecek biri?

Alper için taarruz zamanı.

X

Bacakları inceikti Yasemin'in. Diz kapağı, mecburen en kalın yeri yedi bacaklarının. Kemik. Sert kemik ve üzerinde buruşmak zorunda kalmış deri. Yürümeye çalışıyordu işte.

Uzaktan bakınca, ona dair en enerji dolu olan şey, elindeki boş poşetti. Rüzgar estikçe hışırtılar çıkartarak atlayıp zıplıyordu. Ağır aksak ilerleyen bedenine tezat.

Rüzgarı durdurmak istedi önce. Ama öyle muazzam bir gücü yoktu. Doğaya hükmedebiliyor olsaydı, önce hücrelerinin içinde dolaşan, onu için için kemiren kanser meredini tutup çıkarmak ve en uzaklara fırlatmak isterdi. İlk yapacağı bu olurdu.

Torbaya baktı sonra. Gözleriyle değil. Başını egecek mecali bile yoktu. Durdurmak istedi. Onu komik bir hale sokuyordu. Kaplumbağa gibi yürüyen bir kadın ve elinde dur durak bileden kıpırdayan, hoplayan, elinden kaçmak için çabalayan yaramaz bir köpek gibi. Sanki yeterince komik değil de...

Çoğu zaman insanların onu gördüğünde, çaktırmadan güldüğünü düşünürdü. Acınacak haline güldüklerini görürdü o yabancı gözlerde.

Sirkteki ucubelere benzetiyordu kendisini sokağa çıktığında. Olağanüstü ama tiksiniyecek bir ucube. İnsanların gözlerinde kırbaçlar, şaplatıyorlardı olmayan memelerine, olmayan kaşlarına ve olmayan saçlarına.

"*Dönün de götünüze bakın!*" demek geçiyordu her seferinde. Diyemezdi pek tabii. Kolay değildi. Sinirli ucubeler daha da tiksineç olurlardı.

Sokaktayken, Yasemin'i sinir eden iki şey daha vardı.

İlki; O daha bacaklarını bir sonraki adım için ikna etmeye çalışırken, olanca hızıyla yanından geçip gidenler...

Yürümüyor sanki uçuyorlardı. Övünülecek bir şey gibi, onun kaplumbağalığına inat, koşar gibi, süzülür gibi göstere göstere solluyorlardı onu.

Gücü yetse, telefon direklerini söküp, onlar tam yanlarından geçerken çivi gibi yere çakmak isterdi onları. Ki kıpırdayamasınlar bir daha. Maalesef, hız anlamında gerçek rakibi yetmiş yaşına gelmiş, adını bile zor hatırlayan bastonlu teyzelerdi.

İkincisi; Onu gördüklerinde, yol kenarında kaza görmüş de pek meraklanmış gibi duraksayan insanlardı. Duraksadıkları anda, en yakındaki binayı tutup, üstlerine devirmek, onları sivrisinek gibi ezmek isterdi.

Bazen duraksayanlar arasında öyle yavaşlayanlar olurdu ki, ellerini uzatıp, omzundan ittirip "*Kızım, sen yakında öleceksin di mi? Ondan böylesin*" diyecekleri anı beklerdi.

İlkokulda, mahallenin büyük abilerine özenen, kabadaylaşmayı marifet sanan çocuklar olurdu. Yüzünde alacalı kirler birikmiş çocuklar. Onlar kadar açık sözlü olmak isterdi sokaktayken; "*Ne*

bakıyon dik dik. Götünü mi siktik!"

Her şeye rağmen poşet uçuşmaya devam ediyor işte. Bunca düşündüğü şey Yasemin'i rahatlatmaktan çok uzak. Hala en yavaş, en hastalıklı, en ucube oydu şu an sokakta.

İşte buyrun, dik dik bakan biri daha geliyor karşıdan. Hem de olanca hızlı adımlarıyla.

Eğer bu adam, tam yanından geçerken, kasıklarına bir tekme atabilse, dünya üzerindeki en mutlu insanlardan biri olabileceğini düşündü Yasemin.

Bu hayalinin yerine, görmezlikten gelmeyi tercih etti, her zaman yaptığı gibi. Başını başka yöne çevirdi. Sokağın karşısında, dünyanın bütün dertlerinden habersiz, tavlanın zarını çalkalayan esnaflara bakacaktı o adam geçene kadar.

Esnaf, serçe parmağı havada, fincanı nazikçe tuttu. Ahaste ahaste dudaklarına doğru götürdü üzeri dumanlı, mis gibi Türk kahvesini. Höpürdeterek içecek şimdi. Dudaklarıyla buluştu fincan, ilk damlalar diline dokundu ve...

Aniden göğsünde bir baskı hissetti Yasemin! Sonra da sırtında.

Bir sıcaklık yayıldı tüm bedenine. Sıcacık bir his. Huzurla gözlerini kapadı, usulca.

Az sonra açtı gözlerini. Gökyüzünü izledi bir süre. Açık mavi örtüler arasında usul usul gezinen bembeyaz bulutlar... Bayıldı mı acaba sokak ortasında?

Yasemin, çenesinin altında bir omuz hissetti önce. Ve sonra belinde başka birinin elleri. Ardından, göğsüyle yapışık başka birinin göğsü.

Bütün vücuduna dağılmış o huzur hissi kalbini yumuşatırken, diğer yandan yabancı bir beden, bedenine değiyor oluşunu anlamaya çalışıyordu.

Kalbi, başını adamın omzuna yatırmasını ve kendini bırakmasını söylüyordu. Haklıydı kendince kalbi. Uzun zamandır aradığı şeyin buna benzer bir dinginlik olduğunu anlamıştı. Kaybetmek istemiyordu.

Beyni, sokak ortasında tanımadığı bir adamın ona dokunuyor olduğunun alarımını çalıyordu. Dizini sertçe yukarı kaldırmasını ve adamın taşaklarını patlatmasını önerdi.

Karar vermek istemedi bir süre. Öylece durdu Yasemin.

Alper, ne kadar da haysiyetsiz bir insan olduğunu düşünüyordu. Parmak uçları, Yasemin'in arkasında birbirine dokunuyorken tek düşündüğü buydu.

Daha da çekti kendisine Yasemin'i. Ellerini sırtında gezdirdi usul usul. Biliyordu ne yaptığını. Biliyordu bu kadının yıllardır neye hasret olduğunu. Ve bunu dibine kadar sömürüyordu. Pis bir asalak gibi.

Derin bir nefes aldı Yasemin, gözlerini kapadı yavaşça ve başını adamın omzuna yatırdı. Çünkü kalbi çok açtı.

Rüzgarla oynaşan o boş poşedin hırıştısını duymuyordu artık Yasemin. Kendisine sımsıkı sarılan adamla aralarında kalmıştı. Hoşuna gitti bu. En azından bu nahoş tezat ortadan kalkmıştı. Kimse ona gülemezdi şimdi.

Başkalarını düşünmeye başladı. Uzaktan onları görenler ne diyordu acaba şimdi? Birbirlerini çok seven iki insan mı görüyorlardı? Sarılmak başka ne anlama gelebilirdi ki? Gülümsedi.

Alper bir anda bıraktı Yasemin'i. Ve yoluna devam etti.

Yasemin, bir süredir bedenini saran o sıcaklığı kaybetti anında. Sanki o kafa yapan, anlamsız sırttıran haplardan almıştı ve şimdi etkisi geçip gidiyordu.

Poşet uçtu gitti...

Bir süre sonra, arkasına döndü Yasemin. Baktı. Uzun uzun baktı adamın arkasından.

İlk defa başına böyle bir şey gelmişti. Durup dururken, hiç tanımadığı biri gelip ona sarılmıştı. Hem de tüm ruhuyla sarılmıştı. O adamın sevgiyle sarılan ruhunu hissettiğine yemin edebilirdi.

Alper, taktiğinin ilk adımını başarıyla tamamladığından emin adımlarla ilerliyordu.

XI

Kuş usul usul süzülürken o masmavi koyu ve güneşi izliyor.

Sabah yeni olmuş. Güneşin gözleri daha yeni açılmış, mahmur. Isıtmaya mecali yok. Denizin üzerinde dalgalarla oynuyor. Kah parlıyor, kah kayboluyor. İzin vermiş, aheste bir serinlik sarmış sahili.

Güneşin uykulu halini fırsat bilen kumsal kahverengiye çalmış iyice. Henüz ayak yakmıyor.

Dalgalar kayalıklara çarpıyor. Az sonra tekrar çarpıyor. Tekrar. Tekrar... Kayalıkları oyuna çağırır gibi.

Oyuna katılmak istemeyen kayalıkların üzerine serilmiş pembe bir bikini. Feyza'nın. Feyza ise denizde.

Denizin suyu Feyza'nın bedeninin her yerini öpüyor şu an. Tüm girinti ve çıkıntılarını sarıyor. Aralarında hiçbir şey yok. Doğrudan dokunuyor deniz ona. Feyza halinden öylesine memnun. Ömrü boyunca orada, bu çıplaklık ve bu sadelikle yaşamış bir balık gibi hissediyor.

Feyza'nın ürpermiş meme uçları, denizin içinde her zıpladığında suya çarpıyor ve tatlı tatlı sızlıyor.

Timuçin, dalgaların kayalıkları oyuna davet etmesi gibi tekrar tekrar atıyor onu yukarılara. Sanki uçmayı öğretiyor sevdiğine. Denizin içinden havalanıp, gökyüzüne karışabilen bir kuş gibi Feyza.

Kimse yok etrafta onlardan başka. Bütün ruhlar bakir kalmış bu koyda. Feyza ve Timuçin de o ruhlara karışmak ister gibiler.

Feyza, deniz ve Timuçin ile doyasıya seviştiğine kanaat getirdikten sonra çıktı sudan. Kendini kayalıkların üzerine attı.

Güneş, sabah mahmurluğunu üzerinden atmış olacak ki, tuzlu suyla bir olup, kayaların üzerine serilmiş Feyza'nın bedenini kavurmaya başladı.

Feyza hiç de şikayetçi değildi bu durumdan. Aksine, güneş ve bedenindeki henüz kurumamış tuzlu deniz suyunun onu tatlı tatlı ısırıldığını, oynaştığını düşünüyordu.

Sahilin tüm havasını içine çekmek istedi Feyza. Bu anın güzelliğini tekrar yaşamak istediği zamanlarda salıvermek üzere içine hapsetmek pek mantıklı geldi.

Timuçin denizin içinde, Feyza'nın çıplak vücudunu seyre dalmıştı. Hayranlıkla izlerken onu, arada bir üzerine su sıçratmaya uğraşıyordu, yaramaz çocuklar gibi. Feyza'nın umurunda değildi bu. O, şu an rüzgarın tüm bedenini yalamasına izin veriyordu, serin serin.

Cennet diye bir şey varsa eğer, bu onların cenneti olmalıydı. Başka ne olabilirdi ki?

Ama dünya üzerinde ancak cennetin fragmanını izleyebilirdiniz. Hep biterdi. Bu da öyle olacaktı. Birkaç saat içinde Feyza ve Timuçin şehre, keşmekeşin merkezine gideceklerdi.

XII

İrem zıplıyordu. Feyza'yı uzun süre sonra tekrar görmüş olmasının doğurduğu sevinçten mi yoksa kahve alırken yaşadıklarını anlatabileceği birini bulmasının heyecanından mıydı pek belli olmuyordu.

Feyza indi arabadan. Kafasının üzerindeki güneş gözlüğünü eline aldı. Etrafına bakındı. Karşılama komitesinde sadece İrem'in olmasını garipsedi.

İrem - *Kızım nerdesin ya...* diyerek sarıldı arkadaşına

Feyza - *Dur kızım üstüme çıktın ya...*

Bu arada, Timuçin arabayı park etmeye çalışıyordu. Geri geri giderken birden araba zıpladı ve sokak lambasıyla öpüştü. Arka tampon yere doğru seyirtti.

Timuçin arabaları seviyordu ama kontrol etmekte zorlanıyordu. Hani, atların yanaklarını okşamak pek güzeldir ama üstüne çıkıp dörtnala gitmek bambaşka bir şeydir ya, işte Timuçin ve arabalar arasındaki ilişki buna benziyordu.

Neyse ki Timuçin'de sahiplik duygusu pek gelişmiş değildi.

Timuçin - Yine çaptık lan ahha...

Feyza, İrem'i dürterek, Timuçin'i işaret etti. "*Bak, salağa bak*" dercesine.

İrem - Tim, süper oldu bence ahah

Timuçin - Oldu da bitti maaşallah ehheha... Yuh! Varoş esprisi yaptım ben yeea... Hahaha

XIII

Bavulunu boşaltıyordu Feyza. İrem sabırsız. Anlatmak istiyor Alper'i. Onu gördüğünü. Heyecanını.

O konuya gelmeden önce başka önemsiz şeyler etrafında dönüp dolaşıyordu İrem. Hemen onu anlatmaya başlarsa kendini kötü hissedecek çünkü.

İnsan en kolay kendisine yalan söyler. Bahanedir adı. Hissettiklerinin

büyükliğini gizlemeye çalışmak, hem de kendinden. Ah İrem...

Benzer hisler onu yaralı bırakmıştı. Korkuyordu bu yüzden. Kendi ölçüsüne güvenemiyordu. Kocaman bir sevgi diye düşündükleri, sabun köpüğü ömründe olmuştu hep.

İrem'in işi çok zordu. Kendisini tanınması için daha önünde çok uzun bir yol vardı. O yolun sonuna kadar işte böyle bocalayıp duracaktı.

Dışarıdan bakıldığında umursamayan, gününü gün eden bir kız. İçinde, adını koyamadığı bir balon. Şiştikçe şişiyor ve her seferinde patlıyor. Balon patladıkça içini parçalıyor. Bebek yerine gaz büyüten zavallı kadınlar gibi. Bir umutla bekliyorlar. Sonu ise hep hüsrana. Mutluluğu içinde büyütmesini bilmiyordu işte.

Feyza ise başka diyarlardaydı. Dinlemiyordu ki İrem'i. Her çıkarttığını çekmeceye yerleştirene kadar gözünün önünde görüntüler birikiyordu. Cennetinden kareler. Bikinisi. Aldı eline. Kokladı. Derin derin kokladı. Denizin o iyotlu kokusu ve güneşin parlaklığı...

XIV

Önce Türk kahvemiz vardı. Onu yapardık cezveyle, köpürte

köpürte. "Az şekerli", "orta", "sade" vardı o zamanlar.

Sonraları kavanozlar çıktı. Bir kaşık alıp, sıcak suyla karıştırdık. Belki biraz şeker, biraz da süt.

Önce sütün tozunu yaptılar, sonra da kahvenin. Şimdi, küçük paketlerde. Süt de almıyoruz artık eve. Hepsi bir yerdeymiş. Ucundan yırtıyoruz paketi. Tozu döküyoruz. Üzerine sıcak suyu boca ediyoruz. O kadar.

Keyfini, ritüelini, sohbetini pratikliğe değişmişiz yani zaman geçtikçe. Ekranın yanında bardağımız, yalnızız, yudumluyoruz. O kadar. Eksik...

Biz eksiliyoruz, biz toz oluyoruz, haberimiz yok.

Alper'in her şeyden haberi vardı. Bile bile aynısını yaptı. Zahmetsiz ve sohbitsiz içilen kahveleri tercih ederdi hep. Elinde tuttuğu liste de benzer bir şeye hizmet ediyordu zaten. Zahmetsiz aşık etme, zahmetsiz sevilme...

Kahvesini yudumlarken, yazılı kağıdı okuyan lise öğretmeni edasıyla süzüyordu listeyi ve içindeki kadınları. Bir sonraki kadını seçmeye çalışıyordu. Yaşadığı yeri, yüz hatlarını ve adının modernliğini bir araya getirip, her kadın için bir değer biçiyordu.

Birkaç beğendiği oldu. Sonra Yasemin'in fotoğrafına takıldı gözü. Daha ona değer biçmemişken atağa geçmiş olmasına anlam veremedi.

XV

Çelimsiz bedenini izliyordu Yasemin. Boy aynasının ne kadar da acımasız olduğunu düşündü.

Yanık izleri görür gibi oldu. Adamın sarıldığı yerlerde sevgi yanıkları vardı sanki. Parmak uçlarıyla dokundu oralara. Yol gibi takip etti yanıkları. Dudaklarına ulaştı. Kabuk atmış, kurumuş dudakları...

Sevilebilir olduğunu hissettirmişti bu yabancı adam ona.

Tokatla uyandırmak istedi kendisini. O, ölümüne tarih biçilen bir insandı. Her geçen gün o tarihe yaklaşırken, sevmekten, seilmekten bahsetmek aptalcaydı.

- Pardon, bir şey soracaktım. Ben ölmeden hemen önce aşık oldum da. E ölünce yarım kaldı tabi. Eee... Şimdi diyorum ki, siz bana şöyle bir-iki ay daha verseniz. En azından sevişip gelsem adamla. Yani adama da yazık sonuçta...

Olanları tekrar düşündü. Hiç tanımadığı bir adam, belki de bir kez daha görmeyecek. Sadece sarıldı. Bu kadar. Niye büyütüyordu ki?

Büyük ihtimal o acınası halini görüp, dayanamadığını düşündü. Fazlasıyla duygusal bir adamdı belki. Duygusal...

- *Allah belamı vermesin, ben aşık oluyorum ya!* diye bağırdı.
Boş evin duvarlarında yankılandı haykırışı.

XVI

Telefonu çaldı Alper'in. Ekranda "*Memesi Kesik 5*"i görür görmez meşgule düşürdü. Onun konsantresi başka yerdeydi şimdi.

Çay bahçesine kadar takip etmişti kadını Alper. Doğru zamanı kolluyordu. Yine liste. Yine başka bir kadın. Doymuyor şerefsiz!

Kadın, denizin hemen dibindeki masada, karşı kıyıda, uzaktaki bir yerlere bakıyordu. Çay bardağını iki avcuyla sımsıkı sarmış. Çayın dumanının yükselip yüzüne çarpmasına izin veriyordu.

Alper saatlerce oturdu çay bahçesinde. Arada bir gözleri birbirine dokunuyordu kadınl. Ve bu, kadını o çay bahçesinde tutmaya yetiyor, artıyordu bile. Güneş batmak üzereydi. Alper, doğru zamanın geldiğine karar verdi.

Alper cebinden tahta bir oyuncak çıkardı. Minyatür bir atlıkarınca. Kadının masasına doğru yürümeye başladı. Kadın, uzun zamandır bakıştığı o adamın kendisine doğru yaklaştığını gördü ve telaşlandı.

Alper, kadının masasındaki boş sandalyeyi çekti. Oturmaya niyetlendi.

Kadın, meraklı gözlerle bu garip adamı izliyordu. Gayet kendinden emin bir şekilde gelmiş ve elinde bir oyuncakla oturmak üzereydi. Kadın tutulup kalmıştı adeta. Ne olanlara karşı gelebiliyordu ne de karşı gelmek istiyordu. Kendi hayatını televizyondan izler gibiydi.

Alper tam oturmak üzereydi ki telefonu çaldı. Telefonlar kablolarından kurtulduğu günden bu yana mnasebetsizliğin dibine vurmuşlardı. Her yerdeydiler. Zamansız, düşüncesiz.

Arayan hademeydi. Alper, içinden öyle büyük bir küfür etti ki, bu yüzüne kadar taştı. Kadın ise, izin istemeye bile gerek duymadan, elinde atlıkarıncayla gelip, oturma kertesinde telefonla bölünen bu adamı izliyordu halen, şaşkın.

Alper, zır zır çalan telefonu duymazlıktan gelmeye çalışarak, elindeki atlıkarıncayı kendisini şaşkın gözlerle izleyen kadına uzattı.

Kadın biraz ürkek, biraz da heyecanlı, atlıkarıncaya doğru uzandı.

Beyni fokurdamaya başladı Alper'in. Telefon susmak bilmiyor, inatla çalıyordu. Dayanamadı ve ağız dolusu küfredip hemen sonra kapatma planıyla açtı telefonu.

Hedeme - Yarrağı yedin olum! Ölmüş karı!

Alper'in planı suya düştü. Küfrün alasını suratına yemişti bile. Hademe hızlı çıktı.

Bin türlü şey düşünmeye başladı Alper. Ölen kimdi? Birinin ölmüş olmasıyla onun nasıl bir ilgisi olabilirdi ki?

İşin kötüsü, bu soruların cevaplarını bilmiyor olması değildi sorun. Aksine, bu soruların her birine onlarca farklı yanıt verebilirdi. Merak ettiği, bu yanıtlardan hangi ikisi gerçek olmuştu?

Kadın atlıkarıncayı tutmuş çekiyordu. Alper, kadının elinden sökercesine aldı oyuncağı ve arkasına bile bakmadan uzaklaştı.

Anlam veremedi kadın olanlara. Saatlerdir bakıştığı adam geldi,

ona bir oyuncak uzattı. Ama tam alacakken çekip gitmişti. Bağırdı arkasından.

Kadın - Ayy sen çok pissin yaa... Pislük. Manyak!

Pembe Kurdele

XVII

Kuş, o en çok sevdiği sokağı en güzel gösteren telefon teline kondu yine. Ama bir gariplik var. Durmakta zorlanıyor.

Telefon tellerinde asılı kalmış ayakkabılar vardır. Görürsünüz zaman zaman. Pek bilmediğiniz ya da ilk kez gittiğiniz bir mahalledeyken daha kolay farkedersiniz onları.

Oraya fırlatılmadan önce, sağ ile sol tekinin bağcıkları birbirine bağlanmıştır, bilirsiniz.

Sallanır orda, tepede. Salladıkça, sağ ve sol teki birbirine çarpar, bağcıkları da telin üstünde gidip gelir. Bağcıklar gidip geldikçe gıcırtilar çıkartır. Tekler vurdukça birbirine, tok sesler yükselir.

Teli görmesek, sanki kanat çırpıyordur ayakkabılar. Kuçamayan, kendini boşluğa bırakmaya korkan kuşlar gibi. Durup durup çırpınır.

Bir öğle vakti, güneş en tepede. Sokakta hiç kimse yok. Beton yolun şekli şemali bozuluyor sıcaktan, bulanıklaşıyor arada. Öylesine bir sıcak. Ayakkabılar sallanıyor. Bir tek onların çıkardıkları sesler. Kötü bir şey olacak diye düşündüğünüz o sessizlikler vardır ya, onlardan biri işte.

Kim giymiş onları zamanında? Neden atmış öbürü? Suçu neymiş? Yoksa munzur bir şaka mıymış? Peki, nasıl denk getirebilmiş? Kaç kez denemiş? Başarınca öbürü, ağlamış mı sahibi? Ne zamandır orda, ne zamandır sallanıyor, kaç mevsim geçmiş?

Elleri titriyor deli Nazmiye'nin. Perdesini aralamış, pencereden ayakkabıya bakıyor ikide bir. Odasının içinde iki-üç tur atıyor, dönüp gelip yine bakıyor ayakkabılara. Sinirden dilini ısırıyor.

Deli Nazmiye, birkaç tur daha attıktan sonra soluğu mutfakta aldı. Dolapları karıştırdı. Ne arıyorsa artık, bulamazsa dünya sona erecek gibi bir telaşı vardı.

Buzdolabını açtı. Eğildi. Karıştırdı bir süre ve hemen pencereye geri döndü.

Açtı pencereyi büyük bir hırsıyla ve...

- Al, anasını kurcukladığınının!

Dedi ve fırlattı elindeki armudu sallanmakta olan ayakkabılara.

Belli ki, deli Nazmiye'nin geçmiş tecrübelerinde nişancılık yoktu. Armut yalpalarayak uçtu gitti, tellerdeki ayakkabılara "yakın" bile denemeyecek bir yerden geçip, sokağın ortasına düştü. Paramparça...

Deli Nazmiye başarısız atışından sonra derin bir nefes almak istedi ama beceremedi. Nefesinin yarısında avazı çıktığı kadar bağırdı.

*- Deyyusun çocukları! Bok vardı da attınız bunları buraya!
Hepinizin daşşaklarınızı burucam!*

Kapı çaldı.

Parçaları yolun her yerine dağılmış armuda baktı Nazmiye. Bir gözünü orda bırakarak kapıya gitti. Açtı. Kim gelmiş diye bakmadan hemen geri döndü pencereye. Gelen Alper'di.

Deli kadının kapıyı açıp, onu hiç umursamadan geri dönüşü afallattı Alper'i. Son iki yıl içinde, yataklarını ziyaret ettiği ve hemen sonra terkettiği kadınlar aklına geldi. Sonra da ilk listeyi çaldığı gün...

XVIII

Laboratuvara sadece bir denek olarak gitmişti o gün. Kendisini maymun gibi hissetmişti.

Bilimadamları, insanların hayatını kurtaracak o ilaçları yaparlarken maymunların üzerlerinde denerlerdi ya, Alper de öyle zavallı bir adamdı o gün. Ölse, kimsenin “*Ah gidi*” demeyeceği bir canlı.

Üzerine parfüm sıkıp, rapor doldurmada bulmuştu en kolay parayı. Tembellik işte.

Hatta o götü başı kıllı maymunlar kadar bile olamadığını düşünmüştü. Onların görevi çok daha ulvi idi. Onların sayesinde milyonların

hayatları kurtuluyordu. Ya Alper?

Onun yaptığı kobaylık, hayat kurtarmaktan çok söndürmeye yarıyordu. Kadınları ayartmak isteyen, ruhu kötü kokan adamların cazibesini arttıran parfümlerin ortaya çıkmasına ön ayak oluyor o.

O gün, kendisini en aşağılık hissettiği nokta bu değildi. Labdaki o odayı keşfettiği ve ilk listesini çalmak için hareketlendiği o an daha beterd.

Oda, labda kayıtlı hastaların bilgilerinin tutulduğu, sıradan bir arşiv odasıydı. Labda geliştirilen deneysel tedavi yöntemlerinden medet uman o çaresiz insanlar.

Başkalarının zayıflıkları, diğerlerinin avantajı. Kazananlar, kaybedenler ve onların hikayeleri. O gün, ilk listesini çalarken düşündükleri işte bunlardı.

İnsan, kaybedecek daha fazla bir şeyinin olmadığını kabullendiği an kazanmaya başlar der bazıları. Ölümün ağır elini, her an ensesinde hissetmeye hazır olan, maymunlardan önce kobay olmayı kabul eden o insanlar.

Peki bu yasal mı? Pek tabii değil. Kanunlara göre, önce maymunlar ölmeli. Ama karşımızda paravan bir bilim labı duruyor işte. Sözde

parfüm geliştiriliyor.

Hadi koca-karı ilaçlarını biliyoruz da, bilimin paravanı olur mu? Oluyor işte. Düşünün, kendi hayatınıza bakın. Hiçbir kapının çözüm olmadığı o dönemlerinizi hatırlayın. Olmaz denilen binbir türlü şeye inanır hale gelmediniz mi?

Alper, o gün, yıllar süren yenilgilerini tersine çevirecek bir fırsat görmüştü. Bu çaresiz ve sevgiye muhtaç kadınlar onun tazecik fırsatıydı.

Göğüs kanseri olanların listesini seçmesi de tesadüf değildi. Bir; listede erkek görmeyecekti. İki; Göğüsleri kesilmiş kadınlar cinsel anlamda kendilerini daha eksik hissedeceklerdi. Eksiklik hisleri ne kadar çok olursa, bunu doldurmak için o derece istekli olacaklarını biliyordu Alper.

Deli kadının açık kapısı önünde bunları düşündü bir süre Alper. İki yıl önce, ilk listeyi çaldığı o gün, ruhunun ne kadar alçalabileceğini görmüştü. Sonraki yıllar, onca kanserli kadın, şehvet kokan yatakları ve son olarak bu ölüm haberi, onun bu konuda ne derece limitsiz olduğunu da göstermişti.

XIX

Düşünceler içinde açık kapıdan girip, salona kadar ilerlemişti Alper. Nazmiye, masanın üzerinden su dolu sürahiyi aldı ve pencereden aşağı boşattı. Durmadı. Gitti, sürahiyi tekrar doldurdu ve tekrar boşalttı.

Nazmiye'nin ne yaptığını anlamaya çalışıyordu Alper. Beş sürahi sayabilmişti. Belli ki durmaya da niyeti yoktu bu deli kadının.

Mahallelinin Nazmiye'ye deli demesinin iki haklı sebebi vardı. İlki, düz durmayan şeyler. İkincisi ise sokak ortasındaki çöpler.

Hayatının büyük çoğunluğu, bir şeyleri düzeltmek ve mahallede muntaka temizliği yapmakla geçirdi.

Tahmin edersiniz ki, şu an Nazmiye en talihsiz anlarından birini yaşıyor. Tele asılı, düz durması mümkün olmayan ayakkabılar bir yerde. Onları düşüreyim derken attığı armudun parçaları sokağın ortasında.

Bu yüzden, gözü kimseyi görmüyor ve sokaktaki armut pisliğini penceresinden su boca ederek temizlemeye çalışıyor.

İşte bu kadar takıntılı bu kadın. Emin olun, itfaiyeyi bile arayabilir hiç düşünmeden. Yeter ki kurtulsun.

Alper kadını kurtarmak için, onun sürahi tazelemeye gitmesini fırsat bilerek, hemen pencereyi kapattı ve perdeyi çekti.

Kadın, elinde sürahi, geldi. Kapalı pencerenin önünde Alper'i görünce, ayaklarının altında köz ateş varmış da, cayır cayır yanıyormuş gibi zıplamaya başladı.

Alper telaşlandı. Kurtarayım derken, daha beter bozmuştu kadını.

Zıplarken kendinden geçti Nazmiye. Az sonra gözlerini açtı. Burnunun dibinde bir kafayla karşılaştı. Alper. *"Bu karyı da mı öldürdük lan şimdi"* diye endişelenmiş olmalı ki, Nazmiye'nin nefes alıp almadığını kontrol ediyor.

Küt!

Nazmiye, yıllardır tek başına yaşıyor olmasının da katkısıyla vücut savunma taktiklerini oldukça geliştirmişti. Öyle bir kafa attı ki, Alper daha ne olduğunu anlayamadan yerdeki kilimle öpüştü.

Alper yerde acılar içinde kıvrılırken;

Alper - Abla, sende uzak doğulu geni mi var afedersin? Ahh...

Az önce boylu boyunca baygın yatan kadın kalkmış, elleri belinde ters ters bakıyor Alper'e.

*Nazmiye - Yaa... Allah'ın sopası yok mu sandın? Uyuyupduru
gocagarıya öpcen de başına bişi gelmeyecek öyle mi? Yararım
kafanı alimallah*

Bu yaşlı kadını hakkaten öptüğü gözlerinin önüne geldi ve anında kusar gibi oldu Alper.

XX

Az sonra, çekyatta yanyana oturuyorlar. Her ikisinin de başı beyaz tülbentle sarılı.

Alper tedirgin, doğruca karşı duvara bakıyor. İçinden "*Ne bok yemeye geldim*" benzeri bir şeyler geçirdiği besbelli. Deli Nazmiye'nin ise eli kolu boş durmuyor.

Her iki saniyede bir Alper'in gömleğinde düzeltecek bir yer buluyor ve çekiştiriyor adamı. Şimdi de saçları. Bir o yana, bir öbür yana. Beğenmiyor tekrar. Avcunun içini yalıyor ve iyice yatırıyor saçları.

Alper çaresiz öylece duruyor, deli kadının elleri her yerindeyken. Tüm bunların arasında, defalarca katlanmış bir kağıt çıkarıyor cebinden.

Nazmiye havada kaptı kağıdı. Hemen açtı ve çekyatın üzerine koydu. Kıvrıldığı yerleri elleriyle düzeltmeye çalışıyor. Arada bir de Alper'in gömleğine ve saçlarına atılıyor deli kadın. Şimdi de kağıdın üzerine oturdu, ütü taklidi...

Alper - Abla, ellenmedik yerim kalmadı, sersem tavuk gibi oldum. Allah'ın adını verdim bi' dur!

Nazmiye birden bütün hareketlerini kesti. Yavaşça, kışının altındaki kağıdı aldı.

Alper derin bir nefes verdi. Rahatladı sonunda.

Nazmiye çalkalanmış soda gibi yerinde duramıyordu. Dayanamadı, gömlek yakasına uzandı. Alper umutsuz, gözlerini kapadı.

XXI

Yasemin, göğsündeki [pembe kurdeleye](#) dokunuyor. İğnelenmiş. Gömleğindeki delikleri düşünüyor şimdi. Kurdeleyi takmadan önce

varolmayan o delikler.

Adını hiç bilmediğimiz ve merak da etmediğimiz, minicik, uçan böcekler gibi şimdi Yasemin. O delikler kocamanmış aslında. İçinden geçip, gömleği ve göğsü arasında uçtuğunu görüyor.

O dar aralıkta uçarken gördükleri ne de yabancı. Meydan muharebesi geçirmiş göğsü. Taraf bile olmadığı bir savaşa sahiplik etmiş ister istemez. Birileri savaşmış ve sonra da hiçbir şey olmamış gibi gitmişler.

Ameliyat izleri, meteorların arkalarında bıraktıkları vadiler gibi.

Eskiden de belli belirsizdi göğüsleri zaten. Ama olmayışı başka bir şey. İşe yaradığından da değil aslında. Hiçbir zaman bir silah olarak kullanmayı düşünmemişti ki onları. Yine de yoklukları başka bir şey.

Parmaklarını gömleğinin iki düğmesi arasından soktu ve o vadinin üzerinde gezdirdi bir süre. Hissetmek istedi o iniş çıkışları. İki insan çatki gözünün önünde. Kanseri olduğunu öğrendiği ilk gün tanıştığı suratsız doktor ve sokak ortasında sımsıkı sarılan o adam. İndi ve çıktı. Düştü ve kalktı. Hayat ne garip bir şeydi.

- Maalesef yürüyüşe katılamazsınız Yasemin hanım.

XXII

Hayata anlam yüklemeye çalışan insanlar vardır. Roman karakteri gibi yaşamaya çabalayanlar. İlginçlikler hep onlarla olmalıdır. Ya da en büyük üzüntüler. Böyle isterler.

Hep içlerinde bir şiir yazma arzusu. Duyguların en coşkuları. Kocaman bir benlik varmış onlarda ama hiç dışarı çıkma şansı verilmemiş gibi.

Üzerlerine sıfatlar yapıştırırlar. Kendilerindenmiş gibi sahiplenirler onları. Düşer yapıştırdıkları, bir-iki gerçek yeterlidir.

Başkalarının yaşadığı acıları hissediyormuşcasına davranırlar. Oysa yaptıkları tek şey kendilerinin ne de iyi bir insan olduklarını göstermektir.

Karşısında duran kart kadına "*Senin memeni kestiler mi?*" diye sormak geldi içinden Yasemin'in. Kanserli bir bedenle dolaşmanın yorgunluğunu hiç hissetmiş miydi acaba?

Yasemin - Neden katılamıyorum?

Kart Kadın - Yalnızca destek veren yardımsever ünlü kişiler katılabilecek yürüyüşe.

Kadının, "*Para verseydiniz ya da ünlü olsaydınız siz de katılabilirdiniz*" demeye getirdiğini anladı Yasemin.

Kanseri, kanserli olanları, herkesin başına gelebileceğini, okşattığınız memelerinizin bir gün buz gibi bıçaklarla kesilebileceği gerçeğini tüm dünyaya haykırmayı, tüm bunları yaşamış insanlardan başka kimler daha iyi yapabilirdi ki?

Görenler daha çok azsın diye silikonladıkları memeleriyle ünlü kadınlar topluca yürüdüğünde kim kanserden bahsediyor olacaktı acaba? Televole sahneleri gözlerinin önünden aktı Yasemin'in.

Karşısında kaşlarını inatla kaldırmış kart kokoşun kocaman, yağlı götünü tekmeleyerek parçaladığını düşledi.

XXIII

Kasıkların çarşafa dokunduğu yer bir hayli ıslanmış. İrem başını arkaya atmış, elleri kendi bedeni üzerinde bir şeyler aranır gibi geziniyor.

Beş parmağı iyice gerilmiş, göbek deliği üzerinden bacaklarına doğru iniyor. Sonra birden sıkıyor baldırını İrem. Morartırcasına.

Sıkıyor. Daha çok sıkıyor... Bir kez daha sıkınca baldırını, Alper beliriyor yatakta. Elleri onun elleri oluyor.

Alper, İrem'in üzerine abanıyor. Çıplak bedenlerin dokunup, sıcaklıklarının birbirine geçtiği o ilk an İrem'i gevşetiyor.

Alper'in göğsünden kayıp, İrem'in çenesine düşen ter damlası kalp atışını hızlandırıyor. Ve ardından kadınlığına dokunan o sertlikle titriyor.

Kadınlığının çeperlerini doldurarak ilerlediğini hissediyor Alper'in. Öyle ıslak ki her şey, yağmurlu bir günde, bir buluttan diğerine kayıyorlar...

Garip bir canlıya dönüştüğünü fark ediyor İrem. Tek bir noktadan bağlı iki beden, iki baş ve tek yürekli bir canlı. Kendi içine geçmiş, erimiş.

Ilık kanı, midesinden yükselip, boğazına kadar geliyor sanki. Ve bir anda dağılıyor tüm vücuduna. Huzur ile halsizlik hiçbir zaman bu kadar birbirine benzeyemez.

Parmağını çarşafa siliyor İrem. Alper puf diye kayboluyor.

Şimdi üşüyor İrem. Yaz ortasında içi, kemikleri sızlıyor soğuktan. Pişmanlığın soğukluğu üşütüyor.

Orası burası ıslanmış, lekelenmiş çarşafı çekip çıkartıyor yataktan. Buruşturuyor ve kenara atıyor.

Tekrar yaşanmak istenenler, ancak sahte bir sahneyle geri gelebiliyormuş meğer. Bununla avunacak halde oluşuna inanamıyor.

Kenarda öylece duran kirli çarşaf kadar değersiz ve çaresiz hissediyor şu an. Atılmış öylece kenara. Sonrasında tek kelime etmemiş. Karşı gelememiş. Umursamayanı oynamış.

Alper'e kızacak cesareti bile yok. Hayatı suçluyor biraz. Kendisine yükleniyor çokça. Nasıl bu kadar başarılı bir şekilde "*aptal-sarışın*"ı oynayabildiğine şaşırıyor aslında.

Bu kadar farkındayken her şeyin, hiçbir şey yapamıyor, yapmıyor oluşu ruhunu eskitiyor.

Çoşkuyla akan suların önüne baraj kuranlara imreniyor. Onları tanrıçalar mı doğurmuş? Hayır! Kendisine söz veriyor; Tekrar yaşamak istediklerini, Alper'i ve daha fazlasını düşlemekle

yetinmeyecek.

Topuklarıyla battaniyeyi itip, yere düşüyor. Bacaklarını midesine doğru çekiyor. Dizlerini ısırıyor. Isırdıkça pişmanlığını yiyip bitirecek sanki.

XXIV

Kuş, karşılıklı lüks mağazaların birbirine bakıştığı bir caddenin üzerinden geçerken gözüne bir farklılık takıldı.

Arabalar olabildiğince yavaş geçiyor buradan. Sıkışıklıktan mı acaba? Değil. Kasis mi var yolda? Yok, o da değil.

Şehrin geri kalanı, hayatlarını "*yetişmek*" üzere kurmuşken, toplamda iki dakika kazanabilmek için gaza daha bir hırçın yüklenirken, bu caddenin durumu nedir böyle?

Bir ahestelik var herkesin üzerinde. Serin bir rahatlık var etrafta. Kahvesini yudumlayanlar, arada sırada ellerindeki dergilerden kafalarını kaldırıp, kaldırımdan geçene bakıyorlar.

Sanki bir gün bu caddenin tam ortasında bir mutluluk bombası

patlamış ve o günden bu yana etkisinden kurtulabilen olmamış.

Hiç durmadan, sağanak halde dünyanın üzerine yağın dertler için devasa ve görünmez bir şemsiye var sanki caddenin üzerinde.

Belli etmeden birbirlerine bakışınlar var. Öyle çoklar ki, bakışınmalar havada zahiri çizgiler bırakıyor olsa, kesişmeyen çizginin kalmadığını görebilirdik.

Anlaşıldı. Arabaların hızları, caddenin iki yakasındaki kaldırımlarda yürüyen kızlara göre ayarlanıyormuş.

Timuçin - *Hşş... Moruk!*

Başı önünde, elindeki telefonu kurcalıyor Timuçin, bir eli havada, garsonu çağırıyor.

Timuçin - *Baboş, baksana yavrum buraya... Hşş cincon, sana diyorum yaa*

Sabahın köründe, kafenin önünü süpürerek hayatına başlamış garson, ağzına yapıştırdığı gülümseme ile geliyor.

Garsonun bacak arasına ani bir el hareketi ve öpücük efekti ile karşılıyor Timuçin. Garson irkilip önünü korumak ister gibi eğiliyor.

Timuçin, hazır eğilmişken bir de elense çekiyor garsona.

Timuçin - *Huuop! Lan tek taşak seni...*

Bezginliği yüzüne kadar vurmuş garson, isteksiz gülüyor şakaya. Bu caddede değil de, iki sokak arkada yapsalar ona bu hareketi, namus meselesine dönüşebilir. Ama burada, armalı garson gömleği üzerindeyken hiçbir şey yapmıyor.

Daha kötülerine de alışık. Evindeki tipsiz fino köpeğine daha çok saygı gösteren o adamın, puroyu önlüğünde söndüğü günden beri, onurunu evdeki kapı arkası askısına bırakıp geliyor kafeye. Birkaç doz küfür edince rahatlatıyor. İçinden de olsa iyi.

Garson - *Orrospu çocuğu. Ananı susuz sikeyim senin!*

Timuçin - *Olur.*

İçerdeki küfürler genellikle dışarı "*Buyrun efendim, ne arzu edersiniz? Tazeleyeyim?*" olarak çıkar bu cadde üstündeki kafelerde. O da güzel.

Boş bardağı almak için uzandı garson. Timuçin alelacele geriye doğru attı kendini, ağzından birkaç fısıltı kaçtı.

Timuçin - *Amanın... Pöf...*

Anlamamış ya da duymamış gibi yaptı garson. Aslında kendisi bile duyuyordu gömleğinden yükselen o ekşimtrak kokusunu.

Kafenin rutubetli bodrumundaki dolapta duran armalı gömleği, her sabah onu bekliyordu askıda. Ne zaman yıkadığını o bile unutmuştu. Açık parfümcüden aldığı üzerinde etiketi bile olmayan şişeyi boca ediyordu her gün.

Her sabah o katılaştırmış gömleği giyerken burnunu dağlıyordu tüm bu birikmişler. Çok da siklemiyordu aslında. Terleyip sırlıklam oluyordu zaten her gün. Yıkasa ne olacaktı ki? Yine terleyecekti. Kışları daha iyiydi. Aldı bardağı ve uzaklaştı.

Hızlı adımlarla Feyza kafeye girdi o sırada. Oturmadan kalk kalk yaptı Timuçin'e. Timuçin, garsonu daha atlatamamıştı.

Timuçin - *Oyy, feci çarptı be. Güzel kafa yaptı ama ha ahha...*

Feyza - *O ne be?*

Timuçin - *Garson. Sağolsun, gömleğinden damlayan terleri ağzıma akıttı da*

Feyza - *Öff... İğrençsin ama sen ya...*

Feyza acelesini Timuçin'e geçirmek için kolundan tuttu, çekti.

Timuçin - *Dur be kızım... 5 saattir seni bekliyorum zaten burda... Dallarım çıktı bak. Meyve vericem, az kaldı.*

Feyza - *Üff... Saçmalama ya. Yürü hadi.*

Timuçin - *Nerdeydin ki sen bu saate kadar?*

Feyza - *Gerçekten yapacak mıyız şimdi bunu!? Hesap sorma kabiliyetin yok senin. Konuştuk kaç kere. Hadiii...*

Timuçin - *Kızım sen bu halkla ilişkileri yanlış anlamışsın. Ordaki "ilişkiler" senin bildiğin şey değil. Herkesle yatmak zorunda değilsin bence ehahah*

Feyza - *Kendi sevgiline orospu diyosun şu an. Farkındasın di mi?*

Timuçin - *Bak nasıl terlemişsin. Az seviş az... Sadece benle sevişsen yeter bence. Ben yeterim sana bebeğim... Çok bile gelirim aslında ama ahah*

Feyza - *Ayy şimdi ortadan ikiye ayrılıcam!*

Feyza, Timuçin'i sürükleyerek kafeden dışarı çıkardı. Timuçin son anda cebinden birkaç banknot çıkarıp, tazelenmiş bardakla gelmekte olan garsonun önüne attı. "*Dilenciye para atıyor sanki it! Zengin orrospu çocukları!*" dışarı "*İyi günler, çok teşekkürler efendim*" olarak çıktı.

XXV

Deli Nazmiye elindeki kağıtta yazanlara bakarken, bir yandan da katlanmış yerlerindeki kırıışıklarını düzeltmeye çalışıyordu. Kağıtta yürüyüşün nerede olacağı ve kaçta başlayacağı yazıyordu. Düzelmeyen kırıışıklar beyninde daha fazla yer kapladığı için, o yeri ve saati hatırlamak için onlarca kere daha bakacaktı kağıda.

Aparmanın merdivenlerinden yukarı çıkmakta olan Alper'in arkasından bakarken, kendini bilmez bir halde elini yaladı deli Nazmiye. Bir süre havada asılı kaldı ıslak eli. Alper'in saçının arkasındaki kalkıklığı uzaktan yatırır gibi gezdirdi elini havada. Dilini sıktı. Koşsa arkasından, bir güzel yatırsa olur muydu?

Deli Nazmiye'nin dairesinden çıkarken, yaşlı kadını ayartmış olmanın

rahatlığı vardı Alper'in üzerinde. Ayartmasının bedelini alınının ortasındaki şişlikle ödemişti. Deli gücü dedikleri şey sanki kadının kafasında yoğunlaşmıştı.

Hesapladığı bir bedel değildi bu evet ama sonuçta şeytani planı için deli Nazmiye'yi kamuflaj olarak kullanabilecekti.

Bu aralar zekasını sadece kanserli kadınları yatağa atma yöntemleri üzerine kullanıyor oluşu vicdani bir huzursuzluk yaratıyordu onda evet ama diğer yandan da erkeklığı okşanıyordu. Zaten vicdan ne demekti ki? Ne gibi bir bağlayıcılığı vardı?

Ne de olsa, hayat denilen şey, zevk kovalamaktan ibaret değil miydi? Farkında olsalar da, olmasalar da herkes zevki tatmak için yaşıyordu. Alper, zevke giden kısa yolu bulmuştu. Bunun nesi yanlış olabilirdi ki?

Ayrıca, sadece kendisini değil, o kadınları da mutlu ediyordu. Alper olmasa, onları zevkin doruklarına kim çıkartırdı? Kim dokunmaya cesaret ederdi ki o hastalıklı kadınlara? Durumdan şikayetçi değillerdi yani.

Telefonu çaldı Alper'in. Ekranda "*Memesi Kesik 5*" yazıyordu. İrkildi. Toparlandı. Bu kez meşgule düşürmeyecek, açıp, olanları engelleyecekti.

Alper - Bi' aptallık yapma bak. Benim canımı sıkma! Sana diyorum!

Telefon suratına kapandı.

Telefonu çaldı Alper'in. Ekranda "*Memesi Kesik 5*" yazıyordu. Bu kez daha nazik açacaktı ve olanları engelleyecekti.

Alper - Seni çok seviyorum

Memesi Kesik 5 - Üçkağıtçı pezevenk!

Telefon suratına kapandı.

Telefonu çaldı Alper'in. Ekranda "*Memesi Kesik 5*" yazıyordu. Biraz daha inandırıcı olacaktı ve olanları engelleyecekti.

Alper - Efendim?

Memesi Kesik 5 - Efendim. Efendim ha? Numaramı bile sildin değil mi? Aradım. Belki vazgeçirtirsin beni, belki...

Alper - Hay anasını sikicem, yine kapattı!

Telefonu çaldı Alper'in. Ekranda "*Memesi Kesik 5*" yazıyordu. Ne bok

yiyeceğini o da bilmiyordu. Açtı.

Alper - ...

Memesi Kesik 5 - *Sesini duymak istiyorum.*

Alper - *Alo.*

Memesi Kesik 5 - *Gözlerini de görmek isterdim. Bir de çıplak omuzlarını...*

Alper - *Tamam. Dur. Gelicem hemen. Çıkıyorum şimdi. Lütfen...*

Memesi Kesik 5 - *Gidiyorum ben...*

Olanları değiştiremezdi Alper. Adını bile hatırlamadığı o kadın ölmüştü işte. Onun yüzünden?

Evet, çay bahçesinde son kez Alper'i aramıştı. Ama çalan bir telefonun reddet butonuna basmanın bu kadar ağır bir sonucu olamazdı.

Alper - *Nedir yani. Seviştik. Bitti. Neyi uzatıyor ki? Evlenecek miydin onla? Onu mu istiyordu ki yani? Zevk çığlıkları atıyordu. Halinden memnundu gayet. Yanlış mıyım? Hemen durumu melankoliğe bağlamasalar olmaz... Kadın öldü lan.*

Ya tamam öldü biliyoruz da ben mi dedim git kendini öldür diye. Dedin sayılır. Nasıl dedim sayılır ya. Kariyi siktim abi ben. O kadar yani. Katılmışım gibi trip atma şimdi bana. Hem, kadın kanserliydi kardeşim! Ölecekti yani zaten. Ha intihar etmiş ha kanser öldürmüş. Ne farkeder. En azından sikişerek gitti. Umursamazsın sen. Ya bırak abi ne umursamazlığı. Milyonlarca insan var şu dünyada. Herkes yalnız bu hayatta. Beni umursayan var mı? Gideyim ben de intihar edeyim o zaman kimse beni umursamıyor diye? Et. Ya siktir git abi yaa...

Bir tanesinin intihar etmiş olması, hepsinin şikayetçi olduğu anlamına gelmez diye düşündü. Öyle değil mi?

Vicdan ne demekti?

Alper - Ananı sikeyim vicdan gibi senin demekti. Oldu mu amına koyim!?

XXVI

Yaz sıcağında ılık eserdi buralarda rüzgar. Az biraz da serin. Çok güçlü olamazdı ama yine de kuşu havada tutabilecek kadar vardı.

Kanatlarının altından geçerken rüzgar, hiçbir şey yapmadan, dünyanın en çok istenilen şeylerinden birini yapıyordu kuş. Öylece açmış kollarını, çırpıyor bile. Süzülüyor, süzülüyor, süzülüyor...

Çatıların üzerinden geçerken, her evde başka bir derdin dumanını görüyordu. Bazen mutlu ıgıklar, şarkılar. Şehir ne garipti; trafik lambalarının dibindeki ekmek kırıntıları, duvarların üzerine yapıştırılmış kırık camlar ve her yeri dolaşan telefon telleri...

Şehrin bittiği, ilk toprak yolun başladığı anı çok severdi. Bazen geri döner, tekrar uçardı üstünden oranın. Dertlerden kurtulmuş ve güzel bir şeylere kavuşmanın zıpır sevinci vardı o yoldaki taştan tümseklerde. İki yanında çelimsiz çatılıklarla başlar, sonra sonra güçlenir, sıra sıra yaban ağaçlara ulaşırdı.

O yolun üstünde uçmanın tadı başkaydı. Nedeni yok. Güzeldi işte. Bazen toprak ısladığında, otlardan tazelik yükselirdi. Suyu değince kökleri, derin bir nefes almışlar gibi...

Bir şeyler gördü. Meraklandı. Bir ağacı gözüne kestirdi. Doğruca açıktaki dala gitti ve kondu.

Birkaç adır, kurdeleli sandalyeler, bolca bardak, hafif müzik ve iyi giyimli bir sürü insan. Telaşlı, oradan oraya koşuşanlar var, öylece ayakta duran, gülüşenler daha çok... imleri eze eze bir araba geliyor

karşıdan. Frenleyip yoldu altındaki çimleri ve durdu.

XXVII

Hemen indi arabadan Feyza. Gözleriyle oydu Timuçin'i. Neden inmiyordu bu aptal!?

Kafasıyla arabanın arkasını göstererek, dudaklarıyla ses çıkarmadan "*Kapı!*" diye bağırdı Timuçin'e.

Timuçin de ağzını yamutarak, ses çıkarmadan "*Amaan*" diye karşılık verdi ve aheste aheste indi arabadan. Arka kapıya yöneldi. Kapıyı açtı.

Berfu hanım eteklerini toplayarak indi arabadan. Şöyle bir baktı etrafına. "*Düğüne erken gelen ünlü şarkıcı*" olmamalıydı. Neyse ki kalabalıktı, erken değildi. Sildi manşetleri gözünün önünden.

Geç kalmış bile sayılabilirdi. Bu iyiydi. Sandalyelerde oturmakta olan ve aslen gelinle damadı bekleyenler, sanki Berfu hanım iner inmez "*Ben geldim. Herkes bana baksın!*" diye avazı çıktığı kadar bağırması gibi, dönüp baktılar uzun uzun.

Berfu hanım, bakanlarla bakmayanları oranlayıp, popüleritesini

kıyaslamak istedi. İşaret parmağını yalayarak saymaya başladı.

*Berfu - ... 87, 88, 89... Beğefendi, yanınızdaki sizin kızınız mı?
Lütfen çocukları bi' tutalım. Hangisini saydım saymadım
karıştırıyorum!*

Feyza usulca yaklaşıp Berfu hanımı dürttü. Kadın, parmağıyla olmasa da, başıyla sayıyordu hakaten bakanları. Olsun, aslında Feyza'nın endişeleneceği kadar kötü değildi durum. Dışarıdan, tüm konuklara selam veriyor gibi görünüyordu. Hatta selamı alıp, sevinenler bile vardı.

Rengarenk çiçeklerle çevrili kafesin içine yerleştirilmiş nikah masasında üç kişi eksikti. İki tanesinin zaten eksik olması gerekiyordu; gelin ile damat en son müzikler eşliğinde alkışlanarak gelecekti. Son eksiğin, nikah şahidi Berfu hanımın da geldiğini gören gelinin anne babası derin bir oh çekti.

Berfu hanım nikah masasına doğru baktı. Sağ ve solda gruplanmış sandalyelerin ortasından geçmeye yeltendi. Feyza telaşlandı. Berfu hanım gelin değildi. Damat hiç değildi. Onların anne babası falan da değildi. E Berfu hanımı elinin içi gibi tanıyordu. Ortadan geçerken alkışlayan olmazsa, tüm alkışlamayanları tek tek tokatlayabilirdi.

Hemen koştu ve Berfu hanımın koluna girdi.

Berfu - Kızım napıyosun!?! "Ünlü şarkıcı lezbiyen evliliği yaptı" diyecekler şimdi, çık kolumdan manyak!

Feyza nazikçe sola sola çekti kadını. Ortada alkış yok, yandan geç taktiği ile tehlikeyi atlatma niyetindeydi.

Berfu hanım bozuldu. Alkışlarla yaşıyordu sonuçta. Ve nikah masası da bir anlamda sahne sayılmaz mıydı? Haklıydı. Alkışlasalar ne olurdu ki? Biraz sonra gelin-damat gelince alkışlayacaklardı en nihayetinde. Alıştırma da olurdu, fena mı? Sonra elini birden havaya kaldırdı ve;

Berfu - Nikahına beni çağır sevgilim... İstersen şahidin olurum senin. Bu kadın kim diye soran...

Kaçarı yoktu. Kadın o alkışı alacaktı.

XXVIII

Şehrin yollarını dolduran arabalar ne garip. İçinde tek tük insanlar. Çıkıp yürüseler o yolları dolduracak kadar yoklar. "Yürüseler ya" diye düşündü kuş, üzerlerinden uçarken.

Küçücük insanlar, kocaman arabalarla, sıkışmak isterler gibi her gün aynı yolun, aynı yerinde bekliyorlar.

Ardarda sıralanan, başka başka renkli arabalar yukarıdan ne güzel gözüküyorlardı. Aslında seviyordu bu hallerini kuş. O yokuştan aşağı, rengarenk ipler gibi uzanıyorlardı denize kadar. Sonrasında o beyaz yalılar. Sıra sıra. Kocaman bahçeli, yapayalnız kalmış saraylar...

Şehrin bu saati ve bu mahalleleri hep güzeldi. Güneş batarken, her şeyi altın suyuna batırılmış gibi tatlı, hafif ve asil bir tonla boyuyordu.

O bekleyen arabaların varmak için can attıkları meydanın oralarda uçmayı pek sevmiyordu. Çok fazla insan var hep. Korkutucu. Yürüyorlar ve kocaman caddeyi dolduruyorlar, arabasız hem de. Tıklım tıklım. Ve günün her saati çoklar.

Bugün bayraklar doldurmuş o caddeyi. Havada asılı halde ilerliyor o bayraklar. Her yer kırmızı. Bayrakların altından ritmik bağırışlar yükseliyor. Sinirli.

- Şehitler ölmez, vatan bölünmez!

Sloganları savuran kızgın kalabalık içinde yürüyen insanlar birbirlerinden güç alıyor. Biri daha hızlı vursa ayaklarını yere, öbürleri takip ediyor.

Bağırdukları şeylerin hiçbiri kendileri ile ilgili değil. Başka diyarlarda, başka başka şekillerde öldürülmüş üniformalı insanları anıyorlar öfkeyle.

Akşam da evlerinde taze fasulye kaşıkladıktan sonra, televizyondaki eğlence programlarını izleyecekler orta kahvelerini yudumlarırken. Programlarda belki siyah bantlar olacak. Bazıları alkış alan laflar edecek. Sonrası yok.

Yıllardır erkekliğini, ıslanmış bir bedene sokmak için güdülenmiş Alper, bayrakların sallanışından kendisini savunarak, eğilerek, bazılarının omzuna dokunup geçiyor aralarından.

Aklında, terli ve pis vücuduna sıktığı parfümlerin raporunu teslim etmek var. Aslında rapor da değil düşündüğü. Para.

Her rapor tesliminde başka para alıyor. Bazen az. Bazen çok. Çok uzun cümlelerle doldurmayı denedi. Ters tepti. Hep övmeyi denedi. Olmadı. Bazı raporlarına daha fazla para almasının bir nedeni var. Ama onu henüz bulabilmiş değil.

Sloganlar arasından geçerek, laboratuvarın bulunduğu sokağa girdi Alper. Upuzun bir sokak. En sonunda kahvehaneler. Ama sizin bildiklerinizden değil. Köyde gördükleriniz aklınıza gelmesin. Buradakiler "*retro*" hayranı, hali-vakti yerinde ve köylülerin aksine işi gücü de olan insanların sigara tütürdükleri kahvehaneler.

Laba attığı ilk adımla birlikte keskin bir şaplak hoşgeldin dedi Alper'e. Tüm omurgasının elektiriklendiğini hissetti. Ensesinden taa ki kuyruk sokumuna kadar.

Lab binasının girişinin hemen yanında, portatif tuvalet kutularına benzeyen, plastik bir bekçi kulubesi vardı. Kulubenin içinde daracık bir masa, tahta bir sandalye ve masanın üstünde antenli küçücük televizyonlardan. Hademe, kulubenin içinde, ayaklarını masaya uzatmış, sandalyenin yalnızca arka ayaklarını kullanarak, güya ekrandakine bakıyordu. Yaramaz çocuk sırtışını gizleyebilecek kadar becerikli değildi.

Ensesini tutarak derin bir nefes aldı Alper. Dokunulmayı hiç sevmezdi. Hele ki, şaka niyetine el hareketi yapan herifleri de ellerinden duvara çivilemek isterdi. Kimse bilmeseydi, görmeseydi, gözünü kırpmadan çivilerdi her birini.

Alper - Götüne mi kaçtım şimdi ben senin!

Hademe ortadan ikiye yarılırcasına gülmeye başladı. Sandalyeden düşüverse de, beynini yere akıtsa keşke diye düşünüyordu Alper, hademenin kahkakalarını izlerken.

Alper - Gül gül. Bi' gün ben de sana öyle bi' vuracam ki, feleğin şaşacak.

Birilerini sinirlendirebiliyor olmayı seven hademe, ağzındaki yamuk sırtışı öfkeye dönüştürmeye çalışarak;

Hademe - Ne vurması la! Televizyon bakıyom ben.

Ekrandan sloganlar yükseliyordu. Kanaldaki canlı bağlantı üzerinden yan sokak izlenebiliyordu. Ne garip. Televizyon kanalları güvenlik kamerası gibiydi... Her biri meydandaki arbedenin başka açılardan görünen yüzünü gösteriyordu.

Arbede birden taşlı sopalı bir meydan muharebesine dönüşünce, üçüncü sınıf bir aksiyon filmi izler gibi asılı kaldı Alper ve hademe.

Kırılan camlar, savrulan sandalyeler, sırtlara inip kalkan pankartların kalınca çıtaları, ortalığı saran sisten yüzlerini kapayarak kaçmaya çalışanlar, polislerin şeffaf kalkanları ve hepsi ufacık bir yanlış anlaşmayı büyüten şeyler gibiydiler.

Meydanın Arnavut kaldırımı taşlarının üzerine düşen kan damlaları, ordan oraya itişen ayakların da yardımıyla yerde uzun uzun harfler çizer gibiydiler. Oluşan gizli mesajı okumaya yeltenen yoktu.

Hademe - Orrospu çocukları!

Alper uzunca bir süre sonra ilk kez ekrandan gözlerini ayırabilmişti. Ayırdı ve hademeye baktı.

XXX

Laboratuvarın ilaç kokan koridorları Alper'in kalp atışlarını hep hızlandırırdu.

Yeni yıkanmış beyaz çarşafların kokusu da geliyordu bir yerlerden. Oysa yatak da yok ki burada. Beyni kısa devre yapmış olmalı.

İki yıl önce, her şey ters giderken, para getirecek herhangi bir işti lab ve parfümler. Şimdi, laboratuvara her adım attığında heyecan kokluyordu bu koridorlarda.

Hayatını başka bir evrene bağlayan bir geçitti sanki bu koridorlar.

Fantastik bir masalın içine girer gibi hissediyordu burada.

Dinlediği tüm masallar, izlediği tüm filmler, okumaya yeltenip her seferinde yarım bıraktığı o kitaplar, hep iyi insanların gözünden anlatıyordu hayatı. O dürüst, cesur ve yardımsever kahramanlar, kötü kalpli adamları yenerek mutlu sonlara kavuşurlardı.

Alper'in iki yıl önce girdiği bu masal belki de aynı sona doğru ilerleyecekti. Belki her şey birileri için çok güzel olacaktı, bilemiyordu. Bildiği şey, eğer yaşadığı şey gerçekten bir masal ise, o bu masalın yenilmeye mahkum kötü adamlarından biriydi. Masalın sonunda yaşanacaklar büyük ihtimal onun ile ilgili olmayacaktı.

Masallardaki kadar siyah-beyaz değildi hayat. O yüzden adı masal değil hayattı. Alper o yüzden masal denilen şeylerin insanlara umut veren değil, hüznü yükleyen hikayeler olduğunu düşünürdü.

Kurumsal olmaya çalışan, asık yüzlü insanların bir araya gelip, patronlarının cebine girsin diye para kovalayan firmalarda çalıştı hep Alper. O firmalar sürekli kişisel gelişim kurslarına gönderdi Alper'i. Kendisine "guru" diyen hırs küpü adamların konuşmaları, salondaki tüm yumrukların havaya savrulmasıyla biterdi.

İnsanların, doğdukları günden bu yana değiştiremedikleri bitik hayatları, bir saatte değiştirebileceğine inanmış bu adamların gaza

getiren konuşmalarını da masallara benzetirdi Alper. Demin heyecanla el çırpan, zıplayan ve umut dolan insanlar salondan çıkarken sırtlarında tonlarca yük varmış da, adım atmaya hatta nefes almaya mecalleri kalmamış olurlardı.

O yumruk savurtan, gaza getiren herifin, salondaki bir adamın omzundan tutup sarstığını ve tokatladığını hayal ederdi hep Alper.

- *Sen, arka sırada oturan adam. Evet, sen. Kalk ayağa kalk! Kaç senin yaşın?*

- *37*

- *37? Yuh! 37! Bunca yıl ne yaptın sen peki? 37 koca yıl. 37 tane yılbaşı demek bu. Hani o hepsinde başarı, mutluluk, yeni bir aşk falan dilediğin... Noldu o yıllara? O değil de, sana ne oldu?*

- *Aslında...*

- *Ne aslında? Neyin aslındası? Olmadı işte bi' bok! Olmamış ki burdasın, benden medet umuyorsun. Şimdi kalk siktir git burdan. Ve her gün şikayet edip, değiştirmek için bi' bok yapmadığın hayatına devam et. Sen busun. Git, karının he dediği, sikişebildiğin o geceleri beklemeye devam et.*

Kırda, gölün kenarındaki düğünle biten aşk filmleri izleyerek, kişisel gelişim kitapları okuyarak, iyi insanların el ele güneşe doğru yürüdüğü masalları dinleyerek mutluluğa ulaşabilmiş bir Allah'ın kulu var mı şu hayatta?

Ulaşmak. Mutluluk ulaşılan bir şey miydi hep? Hep ileride bir yerlerde miydi yani? Yakınlarda bir yerlerde yok muydu mutluluk? Elimizi uzatsak yetişemez miydik? Çaba harcamasak olmaz mıydı?

Olamadığımız şeylerin peşinden koşmanın adına mutluluk diyen ilk adamı düşündü Alper. Kimdi o pezevek? Ne bok yemeğe sokmuştu tüm insanların kafasına bu saçma şeyi.

- Mutluğu yakalamak için savaşmalısın dedi o adam

Mutluluk ile savaşmak aynı cümle içinde birbirini destekler bir haldeydi ve tüm dünya bu çarpaşıklığı kabullenmişti. Görünen o ki, mutluluk bir dindi ve hiç kimse bunun farkında değildi.

Mutluluk masalına inanmak için çok geç kalmıştı Alper. Artık geri dönemezdi. Farkında olduğu şeylere, hiç farkında değilmiş gibi inanabilecek kadar yetenekli değildi. Mutluluğun yerine hazlarını koymuştu. Listelerden doğup, terli, pis, tiksinc ve şehvetli koridorlardan geçerek ulaşılan hazlardı bunlar. Ve bu lab tam da ihtiyacı olan şeydi.

XXXI

Pipet kısacık ve kalındı. İçine çekince bardaktaki açık yeşil içkinin hızla aşağıya indiğini görebiliyordu Yasemin.

Minik bir şemsiye vardı bardakta. İçindeki nane yapraklarını karıştırıyordu onunla. Bazı yapraklar bardağın kenarına sarılmıştı. Diğerleri aheste bir gezintideydiler. Meyve likörlerini seviyordu.

Sevdiği birçok şey gibi likörler de yasaktı şimdi ona. Ama yine de yaramaz bir çocuk gibi keyifle yudumluyordu.

Eskiden olsa, sıradan bir barda, sıradan bir saatte, öylesine bir likördü içtiği. Şimdi küçük bir başarıya dönüşüyordu bu onun için.

Oysa, yıllar önce onu keyiflendiren bambaşka şeylerdi. Yine bu barda, yine bu saatlerde, hemen karşısında kolalı beyaz gömleği ve parlak siyah saçlarıyla gülümseyen erkeğin onu arzuluyor oluşu bile yeterli bir keyif sebebi değildi o zamanlar. Daha fazlasını isterdi.

Alırdı da.

Kapıyı kapadıktan hemen sonra elini Yasemin'in boynuna attı genç adam. Ve kendine çekti.

Yasemin'in soluk alıp verışı daha kapıdan içeri girmeden deli gibi hızlanmıştı zaten. Bardan çıkıp, gecenin serin nefesini hissettiğinden bu yana hazırdı olacıklara. Genç adamın yeni hareketini beklemeden dudaklarına yapıştı. Bu, adeta bir başlangıç düdüğü olmuştu her ikisi için de. Önü alınmaz bir hevesle birbirlerini yoğurmaya başladılar.

Artık tedirginlikler, "acaba"lar ya da utangaçlıklar yoktu. İstiyorlardı.

Kapının hemen yanında, duvara dayanmış okşadılar birbirlerini. Saçlarını karıştırdılar. Başları bir o yana, bir bu yana, dudakların ayrılmaması için uğraş verdi. Dudakları hiç ayrılmadı.

Az sonra genç adam elini, Yasemin'in dizlerine kadar inen, bahar çiçekleriyle dolu eteğinin ucundan yukarılara doğru çıkardı. Etek Yasemin'in kemerinin üzerinde toparlandı. Kızcağızın beline iz yapan incecik donunu tuttu ve usulca sıyırdı.

Yasemin, bir yandan eliyle genç adamın gömleğinin düğmelerini çözmeye çalışıp beceremezken, diğer yandan parmak uçlarında yükselip, donunun düşmesine yardım etti. İşte tam o an, derin bir nefes alarak irkildi Yasemin. Kadınlığına dokunan erkekliğin üzerine şıpır şıpır akıyordu...

Kavga ederken birbirine takılı kalmış, ayrılamayan iki yengeç gibi yan yan, duvarlara sürtünerek ilerliyorlardı karanlıkta. Dudakları ve kasıkları kıskaç...

Yatak odasına varana dek tüm eşyalara çarptılar. Yamulan tablolar, bozulan masa örtüleri ve devrilen vazolar onları durduramadı. Yasemin, bacaklarından sızarak, çıplak kalebodurların üzerine damlayan aşkının sesini duyabiliyordu.

Yatağın üzerine düştüler birlikte. Evin duvarlarını aşındırarak gelirken döktükleri elbiseleri şimdi arkalarından bakıyorlardı. “*Sevişemezsin*” diyen tüm düşünceler, bütün tanıdıkları, geçmişleri ve gelecekleri o elbiselerin içinde terkedilmiş, üstü örtülmüş bir şekilde duruyorlar ve tekrar ortaya çıkacakları anı bekliyorlardı.

Genç adam, başı yastıkta, uzandı ve Yasemin’in belini iki eliyle kavradı. Kasıkları sanki tam da bu an için şekillenmişti. Öyle güzel bir oldular ki, ayırt edilemiyorlardı.

Kızın kapalı gözlerine ve bir ifadeden ötekine koşan yüzüne baktı bir süre. Saçları isyankarca burnunun üzerinden aşip dudaklarına kadar iniyordu dört bir yandan. Bu haliyle, beyninin kökleri sanki tüm çıplaklığıyla dışarı çıkmış, özgürlüğünü yaşıyordu.

İncecik boynuna baktı kızın. Ardından da, sevinçle bir o yana, bir bu yana zıplayan memelerine. Ani bir kararla, memelerin mutluluğuna ortak olmak istercesine doğrulup, onların burnuna, yanaklarına ve dudaklarına çarpmasına izin verdi genç adam. Bir tanesinin ucunu dudaklarıyla yakaladı ve çılgınca emmeye başladı.

Titriyordu Yasemin. Genç adamın saçlarının içinde ellerini gezdiriyor, adeta ona bu hazzı yaşatan beynini okşuyordu. Birden geriye doğru asıldı adamın saçlarını ve dudaklarına yapıştı. Artık en yukarılara çıkıp, patlamasına ramak kalmıştı Yasemin'in.

Yasemin aniden dengesini kaybetti. Gördüğü şeyi, şu an ile bağdaştıramamıştı. Şaşkınlıkla göz bebekleri kocaman oldu.

Genç adamın salakça gülümseyen dudaklarından ve sivri çenesinden kan damlıyordu. Elini kendi ağzına götürdü Yasemin, sonra da memesinin ucundan akan oluk oluk kanın altına tuttu. Avcu kanla doluverdi.

Elindeki kanla adama baktı “*Nedir bu saçmasapanlık?*” dercesine. Adam da en az Yasemin kadar ürkmüş bir şaşkınlığın içindeydi. Her ikisinin de vücutları koyu bir kırmızılıkla lekelenmişti.

Bir süre kıpırdamadan birbirlerine bakıp, olanları kavramaya çalıştılar ve az sonra aynı anda kahkahayla patlattılar odanın duvarlarını.

Yasemin - *Kendimi hiç bu kadar sömürülmüş hissetmemiştim dedi kahkahalarla kırılırmaktayken.*

Kanlar içinde yatağa düştüler birlikte. Gülüyor, kanıyor ve koyu kırmızı, ıslak dudaklarıyla öpüşüyorlardı.

Hastaneye giden yol boyunca kanadı Yasemin. Genç adam, yaptığı vampir taklidiyle defalarca kahkahaya boğdu Yasemin'i arabada.

Eliyle kanayan memesinin ucunu tutarak girdi doktorun odasına Yasemin. Tek parça beyaz elbisesi Türkiye formasına dönmüştü hastaneye gelene kadar. Doktor şaşkınlıkla, kanlar içinde karşısına dikilmiş kıza bakarken, Yasemin huzurlu bir şekilde gülümsedi;

Yasemin - *Endişelenmeyin. Küçük bir aşk kazası...*

Bu kadar basit değildi gerçek. Bunu sadece birkaç saat içinde anladı Yasemin. Her şey o kadar hızlı olup bitti ki. O gün, hastanenin bahçesine attığı ilk adım kendisini eve ulaştırmayacağını ve uzunca bir süre boyunca bu hastanenin ilaç kokan, soğuk çarşaflarıyla uyumak zorunda kalacağını biliyordu.

Şiddetli bir ihtirasla emdiği memeye birkaç dikiş atıldıktan sonra, Yasemin'le kol kola hayatlarına devam edeceklerini düşünen genç

adam, hasta kabul koridorlarında defalarca kustu. Yasemin'in ılık, koyu ve kanserli kanını yıllar boyunca boğazının derinliklerinde acı bir tortu olarak hissedecekti. Ağır geldi tüm bunlar genç adama ve koşarak kaçtı. Hastanenin bahçesindeki uzun, görkemli ve onlarca acının dibine akan gözyaşlarıyla büyümüş çam ağaçları arasında kayboldu gitti.

Yasemin o günden sonra bu genç adamı tekrar görmemişti. Şimdi onu düşünüyordu elindeki bardağı çevirirken. Aynı barda, aynı masada, aynı içkiyi ısmarlamışken...

Bütün nane yaprakları bardağın dibinde şu an. O minik, plastik şemsiye kırılmış ve hatta buruşturulmuş, masanın üzerinde.

Başını kaldırmadan, parmağını havaya kaldırdı Yasemin. Geçmişteki zaferlerinin yerine koyduğu likörün tazelenmiş olmasıyla yetiniyordu. Küçük kaçamakları artık gerçekten de küçüktü.

XXXII

Sivri topuklu, beyaz ayakkabıya dalmıştı gözü Feyza'nın. Gelinliğini dizlerine kadar çekmiş, hınzır bir şekilde gülümsemekte ve davetlileri de bu haliyle keyiflendirmekte olan gelin, nikah memurunun sözünün

bitmesini bekliyordu. Damat, “*Evet!*” diye haykırdıktan sonra ezilecek olan ayak parmaklarını düşünüyordu.

Hayatı boyunca katıldığı düğün sayısını kestiremiyordu artık Feyza. O kadar çok gelinlik, o kadar çok nikah çiçeği ve topuklu ayakkabı görmüştü ki, kendisini onlardan biri gibi hissediyordu. Plastik sandalyelerin üzerini örten fiyonklu bez parçalarının düğündeki varlığı ne derece sıradan ise, Feyza da bu sıradanlıklardan biriydi hep.

Hayatlarının en şık gününü yaşamak için kendini haftalar önceden hazırlamış annelerin, evlenme çağı gelmiş oğlanları için köşe bucak gezip “*Sen hangi taraftansın bakayım güzel kızım?*” diye sormayı düşünmeyecekleri kadar görünmez biriydi Feyza düğünlerde.

Feri gitmiş sarı tişörtünü, lacivert İspanyol paça pantolonunun içine sokmuş, elinde sayfaları buruş buruş bir not defteri ve dişlerinin arasında tuttuğu kurşun kalem ile uzaktan izliyor düğünü Feyza.

Berfu hanım ise endişeli. Nikah masasının altında hırsla inip kalkan dizleri ikide bir damadın baldırlarına çarpıyordu. Damat, korkmuştu bu kadından. Lisede, sürekli tahtaya çıkartıp, daha hiç soru moru sormadan kulağını çeken Tarihçi Necla gözlerinin önüne gelmişti. Şimdi o kulağıyla nikah memurunun uzadıkça uzayan nutkuna konsantre olmaya çalışıyor, bir yandan da, kadının dizleri çarptıkça geriliyor ve fark ettirmeden sandalyesini iki gıdım uzaklaştırmaya

abalıyordu.

Berfu hanım, Şahidi olmayı kabul ettiği bu çiftin yeteri kadar paparazzi toplayabilecek önemde olmadığını fark etmeye başlamıştı, etrafta tek bir kamera yoktu. Kamerayı bırak, mikrofon tutan bir kişi bile yoktu. Zangır zangır, durmayan dizleri bundandı. Şehrin kilometrelerce uzağındaki bu izbe çayırlığa gelmek için kaybettiği onca zaman sinirlerini bozuyordu. AĞzıyla oynadığı kalemle saçlarını kaŐıyan Feyza'ya baktı nefretle.

Berfu - Nerde bunlar, nerdee!?

Aniden kükreyen Berfu hanım yüzünden düğünü izleyen herkes, gelin, damat ve nikah memuru da dahil olmak üzere herkes sıçradı.

O ana kadar espritel olmak için elinden gelen her Şeyi yapan nikah memuru, elinden Őekeri alınmıŐ ocuk gibi kst.

Kurşun kalem düştü. Feyza hazırlıksız yakalanmıŐtı. Bu ilgi manyağı kadının her türlü kaprisine alıŐtı ama düğünün tam da orta yerinde bir ingar çıkaracağı aklına gelmemiŐti.

Evlenip, birlikte yaşamaya baŐlayan insanları ve onların ev hallerini düşünüyordu Feyza, Berfu hanım kkremeden hemen önce. Aylar öncesinde, evleneceği adama Şık görünmek için çabalayan gelinin, don

ve sütyen ile kapısı açık tuvalette kaşlarını alıyor olması, damadın da, hiç ilgilenmediği şeyler anlatan karısını dinler gibi yapıp, gazetenin arka sayfasındaki transfer haberlerinde kaybolduğu anları görüyordu beyninde.

Evlilik ne garip bir şeydi. İnsanlar kendi rızalarıyla özgürlüklerini ikiye bölüyorlardı. Ve bunu mutlu olmak için yapıyorlardı. Birlikte yemek yerken bölüştükleri ekmek gibi, özgürlüklerin birazı kadında, birazı erkekte kalıyordu. Hangisi daha çok seviyorsa, küçük payı o alıyordu.

Tam olmayan özgürlükle bir yere kadar gidiyordu hayat. Sonra, aşk evliliği dedikleri şey, giderek “*fedakarlık*”, “*hoşgörü*”, “*tahammül*” gibi kelimelerle tarif edilir oluyordu. Feyza’nın bembeyaz bir gelinlik ya da tek taş pırlanta gördüğünde başka kadınlar gibi heyecanlanmıyor olması bundandı.

Damadın ayağına basmak için sabırsızlanan gelinin topuklu ayakkabılarının açacağı delikten, bir süre sonra mutsuzluğun sızmaya başlayacağını ve giderek büyüyerek, bir kara delik misali özgürlükleri sömüreceğini görüyordu.

İşte tam bu sırada höykürmüştü Berfu hanım. Apar topar düşen kalemini yerden aldı ve masaya doğru koştu.

Kaybettiği zamanın giderek büyüyor olduğunu düşünen Berfu hanımı,

nikah memurunun elindeki mikrofonu çektiirirken ve o arbedede mikrofonta doğru boynunu inatla uzatarak Şarkı söylemeye çalışırken yakaladı Feyza.

Berfu - Nikahına beni çağır sevg... Bırak be adam! Yarım saattir bıdı bıdı konuŐuyorsun, illallah!

Feyza, Berfu hanımı mikrofondan ayıramayacağını anlayınca alkışlamaya başladı. Davetlilerden bazıları, bir yandan nikah memuru ile ünlü Şarkıcı Berfu'nun mücadelesini izlerken, diğer yandan Feyza'dan tetiklenip alkış tutmaya başladılar. ŐaŐkaloza dönmüŐlerdi.

Damadın babasının gözleri faltaŐı olmuş, olanlar gerçek değilmiş de, televizyondaymıŐçasına hareketsiz izliyordu. Kendince haklıydı aslında. Berfu hanımı sabah kadın programlarındaki Çok açıklamalarından tanıyordu zaten.

Damat, az önce baldırlarını ezen, Şimdi de nikah memurunu pataklayan Berfu hanımın giderek canavara dönüşünü masanın altından izliyordu.

Bu manzarada en çok eğlenen gelindi. Gelinliği dizlerinde, zıplaya zıplaya kahkahalar atıyordu. Ya sinirleri çok bozulmuŐtu ya da “*koyver gitsin*” taktiğiyle bu bulunmaz anın tadını ıkardıyordu.

Gelinin annesi, biricik kızının en mutlu gününde, kendisinin mutlu olmaması nedeniyle kendini yerden yere atıyordu. Kolonya bulsun birileri ve döksün diye bileklerini havaya kaldırmış, ahlar ve vahlar savuruyordu.

Flashlar patlamaya başladı. Berfu hanımın “*Hani nerde!*” diye arandığı paparazziler, her zamanki gibi en olmadık zamanda bir taşın altından çıkıp bu kepazeliği resmediyorlardı.

Feyza, paparazzilerin çıktığını görünce daha bir alkışlamaya başladı. O da ne yaptığını bilmiyordu. Müşterisi Berfu hanım, kendisinden bağımsız bir şekilde çoktan halkla ilişkilerine başlamış ve işi ilerletmişti. Masanın üzerinde, nikah defterinin üzerinde zıplayarak şarkı söylüyordu şimdi.

Masanın altındaki damadın elinden tuttu, gülerken yarılmanın eşiğine gelmiş gelinle sarıldtırmaya çalıştı önce, olmadı. Sonra başlarını birbirlerine ittirerek öpüştürtmek istedi Feyza. Tüm bu arbedenin aslında planlı olduğu izlenimi vermeye çalışıyordu aklınca.

Feyza - *Evet de.*

Damat - *Efendim?*

Feyza - *Bağır. “Evet” diye bağır. Çabuk!*

Damat iyice ambale olmuştu. Ne yaptığını bilmez bir şekilde bağırdı

Damat - Eeveet!

Flashlar damatta patlamaya başladı. Mikrofonun kablosunu çekiştiren nikah memuruyla, masada çifte telli atan Berfu hanımı seyretmekte olan davetliler, damadın “*Evet*”i ile irkilip daha bir güçlü alkış tutmaya başladılar. Feyza bir sonraki tüyosunu fısıldadı;

Feyza - “Seni ölene dek seveceğim” de

Damat - Ölüme dek sevgilim!

Gelin kahkahalar içinde sarıldı yeni kocasına. Birlikte çimlerin üzerine düştüler sevinçle.

XXXIII

Saatine baktı İrem. Tüm öğleden sonrası kahve alan ve kahve içen insanları izlemekle geçmişti. Bekliyordu.

Yakınındaki masalar defalarca dolup boşalmıştı. Kendi masasında,

tek başına başka bir alternatifi olmadığı için, elindeki dergiyi okur gibi yapıp, başka masalardaki sohbetleri dinledi hep.

Çalıştığı şirketten, sevgilisinden, babasından, komşusundan dertli insanlar, karşılarında oturan, başı önünde cep telefonuyla uğraşan arkadaşlarına anlattılar soluk almadan.

Onları dinledikçe, hayatta ne kadar az dert olduğunu farkettiler İrem. Onca insan, temelde hep aynı şeylerden şikayet edip, dünya üzerinde sadece kendisinin maruz kaldığı ilk dertmiş gibi anlatıyorlardı. Mız mızdı insanlar. En ufak şeyler onları çileden çıkarmaya yetiyordu. Ve bu ufak şeyler üzerine saatlerce konuşuyorlardı bıkmadan.

Bu insanlar hiç büyük acılar yaşamamışlar diye düşündü İrem. Dayanamayacakları yaralar açan acılar çekmiş olsalardı, bu kadar baktan şeyleri dert edinmezlerdi. Kızdı onlara. Kendisi kocaman yarasıyla kanarken...

Evet, yarası kocamandı İrem'in. Üzerinden onca zaman geçmesine rağmen kapanmamıştı. Alper'i unutmamıştı. Bundan daha büyük bir yara olabilir mi ki diye düşündü. Dünya üzerindeki hiç kimse şu an ondan daha çok acı çekiyor olamazdı. Öyle büyük bir acıydı ki bu, saatlerce anlatsa bitiremezdi.

İçindekileri dökmek istiyordu. Ama onu anlayabilecek bir insan evladı

yoktu. Onu bir tek Alper anlardı. Onu sadece Alper çözerdi.

Benliğiyle savaşıyordu resmen. İki İrem vardı. Biri dışarıdan görünen, “Cadde” kızı. Diğeri kimsenin bilmediği kırılğan ruhlu kadın. Bu iki İrem, kocaman bir vadinin iki ayrı ucundaydı. Bir köprü kurabilse, karşıya geçecekti. İşte tam şu an, o köprüyü kuracak ilk adımı atıyordu, bekliyordu.

Alper’i bekliyordu. Onca zaman sonra, bilinmez bir gücün sunduğu bir tesadüf işte. Onu tekrar görmüştü, yine bu masada, yine kahve alanları izlerken.

Evren ona bir mesaj göndermişti Alper’i tekrar göstererek; *“Değiş İrem. Bu senin son şansın!”*

Kahvesine baktı. Buz gibi olmuştu. Evde yapıp getirmişti onu İrem. En sevdiği bardağına döküp, üstünü eliyle kapatıp kapıdan çıkarken dudaklarında umutlu bir gülümseme vardı. Kendi şansını yaratacaktı.

Annesi, kızının elinde bardakla dışarı çıktığını gördüğünde hiç tepki vermemişti. Aslında görmüş ama umursamamıştı bile. En azından *“Kızım sen aptal mısın! Nereye gidiyorsun elinde bardak?”* diyebilirdi.

Ne annesi ne de babası, biricik çocukları tarafından sevilebilmek için

en ufak bir gayret göstermiyorlardı. Oysa İrem'in içindekileri doya doya dökebileceği birilerine öyle ihtiyacı vardı ki.

Saatlerdir, tek bir kahve almadan masa işgal eden kıza bilenen çalışanlardan biri, gözünü karartıp İrem'in masasına yaklaştı.

Çalışan - Bir arzunuz var mı efendim?

İrem - Ney?

İrem şaşırmişti.

Çalışan - Ney yok efendim. Başka bir arzunuz?

İrem'in takılıp kaldığını görünce devam etti çalışan çocuk.

Çalışan - Mutlu musunuz burada? Keyfiniz yerinde mi?

Yine cevap beklemeden devam etti.

Çalışan - Sanırım öyle. Saatlerdir bizlesiniz. Bu bizi çok sevindirdi. Ama kahve ya da herhangi başka bir şey almadınız? Normalde self-servis ile çalışıyoruz, farketmişsinizdir. Ama ben sizin yanımıza gelip, bir şey istemekten çekinecek kadar utangaç olduğunuzu düşünüp, arzunuzu öğrenmek istedim.

Anlaşılan çalışan çocuk, uzunca bir süredir biriktirmiş ve tekrarlaya tekrarlaya ezberlemişti bu söyledikleri. Nasıl bir hınçla iğneleyici konuştuğu İrem'in açık kalan ağzından farkediliyordu.

İrem'in aniden çışı geldi. Her zamanki gibi. İlk kez, çocukken evdeki değerli vazolardan birini kırdığında başlamıştı bu çış krizleri. Annesi öyle bir azarlamıştı ki, o günden bu yana, ne zaman hazırlıksız yakalandığı bir çaresizlik içine düşse çışı geliyordu. En son yine burada, Alper'le karşılaştığında aniden dolmuştu mesanesi.

Kaderin cilvesi işte, yine aynı mekanda, tutması gereken bir idrar torbası dolusu çış ve cevap vermek zorunda olduğu bir çocukla karşı karşıyaydı.

Aniden ayağa kalktı İrem. Çocuk tırsıp eliyle yüzünü korudu. Okkalı bir şaplağı hakettiğini kendisi de biliyordu. Ama maalesef İrem'in zamanı yoktu. Koşarak tuvalete yöneldi. Yolun yarısında en sevdiği bardağını masada o ukala çocukla yalnız bıraktığını farketti. Durdu, döndü ve bacaklarını hiç ayırmadan koşarak bardağını aldı ve tekrar tuvalete yöneldi.

Ukala çocuk, İrem'in elinde bardakla, çaresiz tuvalete koştuğunu görünce, iğnelerini fırlatmaya devam etti;

Çalışan - Hanfendi, biz bardak da satıyoruz, görmüşsünüzdür. Bakın lavabo kapısının hemen yanındaki raflarda var. İster misiniz? Paket yaptırıp yollayayım yanınıza...

İrem'in en çok içerlediği, bir sürü güzel cevabı vardı o ukala çocuğun suratına yapıştıracığı ama kahretsin ki çişini izin vermemişti. Şöyle birkaç saniye dayanabilseydi, onu yerin dibine sokabilirdi;

- Sizin o çamur gibi kahvenizi içeceğime, sokaktaki kumu sulandırır içerim daha iyi!

- Götüm gibi kahveyi eşşek yükü kadar paraya satıyorsunuz!

- Size ders olsun diye evden kendi kahvemini yaptım getirdim. İçin de, kahve nasıl olurmuş öğrenin...

- Sana ne be salak!

Cuk oturacak cevaplar hep sonradan aklına gelmek zorunda mıydı? İş işten geçtikten sonra bir sürü güzel cevabı sıralamaya başlıyordu beyni.

Şimdi, yarım metrekare tuvalette çömelmiş sarı suları fişkırtırken, her seferinde, her şeye bir gıdım geç kaldığını ve hayatı toptan kaybettiğini ve hep bu yüzden kaybedeceğini düşünüyordu.

Alper elindeydi. Kaybetmemek için yapabileceği bir sürü şey vardı. Yapmadı onları. Ya gururu yüzünden bilerek, ya da o an kafası basmadı.

Neden her neyse, şimdi yok Alper işte. Onu alsalar ve Alper'e sahip olduğu zamanlara götürseler, bir sürü güzel taktik biriktirmişti kafasında. Yapmayacağı şeyler, güzel sözler ve daha fazlası...

Zaman böyle bir şeydi işte. İçine girilmez. Dışarıdan bakarsın öyle.

“*Eskiden*” dediklerin vardır, evet. Oradadır. Ama dokunamazsın. Tekrarlayamazsın. Düzeltemezsin. Öyle donuk kalır onlar sonsuza kadar. Çözemezsin.

“*Sonra*” dediklerin de vardır, evet. Olacaktır. Ama bilemezsin. Oyun hamuru değildir ki, eline alıp, istediğin şekle çeviresin geleceği. Keşke yarınları bugünden yapıp, önüne koysan ve sana gelmesini beklesen. Olmaz. Yapabileceğin, öyle olmasını istemekten öte değildir.

“*Şimdi*” dediklerin vardır, evet. Dokunabileceğin ve düzeltebileceğin kadar da yakındır sana hatta. Ama o an fark etmezsin işte sahip olduğun tek şeyin “*Şimdi*” olduğunu. Senin aklın hep “*Eskiden*” ve “*Sonra*”da.

Koşa koşa vardığın her durakta kaçırsın sen bu yüzden o otobüsü. Aslında sahip olduğun tek gerçeğin her adımında üzerine bastığın yoldur. Otobüsü yakalarım derken, yolun güzelliklerini görmezsin. Busun sen işte İrem.

XXXIV

Öğle sıcıyla gevremiş kaldırım taşları üzerine oturuyor İrem. Gözleri bir şeylere dalmış gitmiş.

Havada asılı ayakkabıların, kaldırımda gezinen gölgesini takip ediyor. Telefon telleri sallandıkça, gölge bir büyüyor, bir küçülüyor, bir sağa, bir sola kayıyordu yerde, şekil değiştire değiştire.

Bu sokaktaki, kimsenin görmediği o küçük hareketleri izlemeyi hep çok sevmişti. Özlediği eski bir alışkanlığıydı. Alper'in 3. kattaki dairesinin, bu sokağa bakan penceresinden, tül perdenin arkasında saatlerce oturup izlerdi sokaktaki her şeyi. Alper'i bekleme ritüeliydi bu onun için.

Şimdi, içeriden değil, dışarıdan izliyordu her şeyi. Değişmeyen şey; yine Alper'i bekliyordu.

Apartmanın merdivenlerindeki ayak seslerini dinlerdi İrem sokağı izlerken. O ayak seslerinden biri dairenin önünde durur. Birkaç saniye sonra da şingırdayan anahtarın, kapı kilidine girişinin sesi duyulurdu. Alper, hava kararırken işten gelirdi.

Anahtarın sesini duyar duymaz, pencerenin önünden hızla ayrılır ve televizyonu açardı İrem. Aptal bir şey bulur ve onu izliyor gibi yapardı. Kulak memesinin arkasına yapıştırdığı sakızı alır, ağzına atardı.

Alper içeri girdiğinde, hemen kravatını ve ceketini çıkarırdı. Kravatın gömleğin yakasına sürtünerek kayan çözülüş sesi İrem'in içini titretirdi.

Eşşek gibi farkında olmasına rağmen, sanki İrem yokmuşçasına, hiç ses etmeden yatak odasına geçerdi Alper.

İrem televizyonun karşısındaki kanepede dört dönerdi. Alper'in üzerini çıkartıp, mutfağa gidip, kahvesi için suyu kaynatıp, en nihayet salona teşrif etmesini beklerdi.

Kaynayan su sesleri azalırken, elinde kahvesiyle gelirdi Alper. Sabırsızlığını büyüte büyüte beklerdi o beş dakikayı İrem, hiç bekleliyormuş gibi yaparak.

Alper gelir, kanepenin arkasına dikilir, kahvesinden bir yudum alır

ve televizyonda dönen o aptal programlardan biri yüzünden “*Beynin eridi, beynin...*” derdi. Her seferinde.

Saatlerdir yolunu gözlemiyormuşçasına, sakızını caklata caklata döner, Alper’e bakar ve “*Sana ne ya...*” derdi İrem, her seferinde.

“*Postacılar Kralı*” filminden fırlamış gibi hızlı adımlarla yürüyen, kocaman götlü iki kadın, naylon eşofmanlarını hırışdata hırışdata geçtiler İrem’in dibinden.

Zayıflayabileceğine kendileri de inanmayan, orta yaşı geçeli çok olmuş kadınlar, boş vakitlerinde yapabilecekleri milyon şeyden biri olan, “*varacak bir yer olmaksızın yürüme*” işini tercih ederek sokaklara dökülürlerdi. Evet, geçmişin tozlu sahneleri arasından, şimdiki zamana geri dönmüştü İrem.

Çalkalanan kalçaları izlerken, gözünün önünden uçan bir muz kabuğu geçti. Muz kabuğu öyle salına salına geçti ki, onu havada dönerken takip edebildi İrem. Takip, koca götlerden birinde son buldu.

Muz kabuğunun o götlerden birine çarpması zaten yüksek olasılıktı. Vücutlara oranla öyle büyük bir yer kaplıyorlardı ki, başka türlü düşünülemezdi.

- *Pis mendeburlar!*

Muz kabuğu ve sesin geldiği yöne baktı İrem. Deli Nazmiye elindeki süpürgeyi savura savura geliyordu.

Gözüken o ki, kadınları kovalamaya başlamıştı. İrem'in önünden geçerken;

Deli Nazmiye - "*Hoşgeldin güzel kızım...*" dedi ve haykırarak ekledi; "*Goril bunlar goril!*"

Muhtemelen hayatları boyunca hiç kovalanmamış bu kadınlar ne yapacaklarını şaşırıp, sağa sola koşuşmaya başladılar. Deli Nazmiye sayesinde 5-10 kalori daha fazla yakmış oldular.

İrem, bazı şeylerin hiç değişmediğini hatırladı tekrardan Deli Nazmiye'nin bu hallerini görünce.

Deliler bile kendi içinde tutarlıydılar. İrem onlar kadar olamıyordu.

Deli Nazmiye, bekçi köpeği gibi dili dışarıda, soluk soluğa geri döndü İrem'in yanına.

Deli Nazmiye - *Bi' daha gelsinler de buralara, yutturucam o kabuğu onlara.*

Elini İrem'in omzuna attı deli kadın ve apartmana doğru yürümeye başladılar.

Deli Nazmiye'de herhangi bir işaret beklemeden başlayıveren bir samimiyet vardı. Deliliğinin yan etkilerinden biri olsa gerek. Bir zamanlar Alper'in yanlarında gezinen bu kızı en son gördüğü andan bu yana yüzlerce temizlik yapmış, yüzlerce şeyi düzeltmiş ve belki de binlerce sabun tüketmişti. Buna rağmen, ikinci kez düşünmeden kızı kollarının altına almıştı.

İrem de hiç çekinmiyordu bu deli kadından. Onda garip ama içinde bir yerlere gizlenmiş, çıkmayı bekleyen bir anne şevkati olduğunu düşünüyordu. Birazcık daha cesareti olsa, yürürken koluna bile girebilirdi.

Hepsi bir yana, en güzeli, biraz sonra deli Nazmiye'nin Alper ile ilgili bir şey söyleyerek sohbeti açacağını adı gibi biliyordu İrem. Alper içinde başka birilerinin isimleri olan cümleler kurmazdı pek. Deli Nazmiye bir istisnaydı.

İrem şu an içinde bulunduğu anı hesaplamamıştı. Evden çıkarken aldığı tek karar Alper ile karşılaşma şansını arttırmaktı. Nasıl yapacağını da bilmiyordu aslında. Önce o güzel tesadüfün gerçekleştiği kahve içmeyi sevenlerin doluştuğu mekana gitti. Orası olmayınca da Alper'in evine. Bu kadar basit ve ayrıntısız düşünüyordü işte.

Belli ki, yeni bir tesadüfün belirmesini bekleyemeyecekti. İlk kez kaderini kendi elleriyle şekillendiriyor ve değiştiriyor olduğunu hissediyordu. Bu yeni bir şeydi. Küçük ama güzel.